

Magyarország a magyaroké!

A Jobbik programja a magyar érdek védelmében,
a Nemzetek Európája megteremtéséért

JOBBIK
MAGYARORSZÁGÉRT
MOZGALOM

2009. március

TARTALOMJEGYZÉK

KÖSZÖNTŐ

Adjon az Isten!
Kedves Olvasó!

Magyarország a magyaroké! – közéleti szerepvállalásaink során ez az egyszerű és egyértelmű igazság vezérel bennünket, és ennek az igazságnak a szakmai kifejtésére vállalkoztunk, amikor programunk megírásáról döntöttünk.

Amit most a kezében tart, egy hosszú és kemény munka gyümölcse. A dokumentum műfaja szerint a Jobbik EP-választásokra szóló programja, de számunkra annál jóval több. Miközben mindennapjainkat eluralta a kétségbeesés, miközben a parlamenti pártok bűnei miatt százezrek kerülnek a teljes létbizonytalanság sötétjébe, miközben a korrupció és a bűnözés burjánzik, mi, a Jobbik tagjai és szimpatizánsai úgy véljük, van mód a helyzet megváltoztatására. A sorok között és mögött ezért mindenhol ott van a magyarságba vetett hit, a feltámadás reménye és testvéreink, minden magyar ember iránt érzett szeretet.

A történelmi pillanat, amikor ezeket a sorokat papírra vetjük, egy sötét és átmeneti korszak. Egy megcsonkított nemzetet, egy, a történelmi alkotmányától megfosztott országot és egy fizikailag és lelkileg megnyomorított társadalmat gyűri éppen maga alá az egész világban zajló gazdasági válság. A kilábaláshoz teljes paradigmaváltásra van szükség. A globalizmussal szemben egy erős, aktív államra. A jelenlegi sztálinista alaptörvény helyett egy, a Szent Koronatanra épülő új alkotmányra. A béna kacsa módjára vergődő liberális demokrácia helyett egy értékelvű demokráciára. A pusztító neoliberális elvek helyett a krisztusi tanítás egyetemes és időtálló értékrendjére. Az atomjaira hulló fogyasztói társadalom üressége helyett pedig életerős, környezettudatos, kis közösségek nemzetméretű hálózatára van szükség. A „Magyarország a magyaroké!” program ebből a felismerésből fogant.

Ezúton is szeretném megköszönni mindenki önzetlen munkáját, aki ebben a programban részt vállalt. Az országjárásaink során kapott tanácsokat, ötleteket, a programon dolgozó, neves szakértők tanulmányait, észrevételeit, a szakmai stábok kitűnő munkáját. Külön is szeretném megköszönni a Magyar nemzetstratégia c. tanulmánykötet (Magyar Konzervatív Alapítvány, Püski Kiadó, 2008) egyes részei felhasználásának lehetőségét. Köszönettel tartozom dr. Morvai Krisztinának, pártunk listavezetőjének, aki a bevezetőben közreadott tanulmányával olyan alapvetéseket fektet le, amely iránytűként szolgál minden jobbikos és nemzetben gondolkodó közszereplő számára. És elismerés jár Balczó Zoltánnak is, a Jobbik alelnökének, aki egyes részek szerzője, másrészt precíz és alázatos munkával a szerteágazó szakmai hátteranyagokat egy koherens egésszé, egy büszkén képviselhető programmá állította össze. Enélkül a munka nélkül nemcsak a Jobbik lett volna kevesebb egy programmal, hanem a nemzet.

A program minden kedves olvasójának tartalmas elmélyülést kívánok, a leendő Jobbik-képviselőknek pedig a leírtak kemény és határozott képviseletét! Annyian csinálták már rosszul, jöjjön és győzzön végre a Jobbik!

Szebb jövőt!

Vona Gábor
a Jobbik Magyarországért Mozgalom elnöke

I. ALAPÉRTÉKEINK

Idegen érdekek helyett magyar érdekek, pénz- és profitközpontú helyett ember- és közösségközpontú gondolkodás és döntések

A globális világuralmi rend egy pénz- és profitközpontú, a hasznosságot/hatékonyságot, „versenyképességet” és minél nagyobb gazdasági növekedést kizárólagos vezérelvekként kezelő értékrendet próbál a világra, így Magyarországra is rákényszeríteni. Ennek lényege, hogy a kérdéseket, dilemmákat abból a szempontból közelítik meg és döntik el, hogy milyen megoldás, milyen válasz hoz több hasznot, pénzt, profitot, mi a „hasznosabb” (utilitarista szemlélet). Ezt nevezzük *pénz- és profitközpontú gondolkodásnak*.

Ezzel állítjuk szembe az *ember- és közösségközpontú* gondolkodást, amely nem azt kérdezi, mi a jó a profit, a pénz, a verseny szempontjából, hanem, hogy *mi a jó az ember(ek) szempontjából*. A döntés vezérelve itt a *hasznosság helyett az igazságosság*. A profitközpontú, haszonelvű szemlélet és az emberközpontú szemlélet élesen különböző emberképet (s vele társadalomképet és államképet) vall magáénak. A mi emberképünkben az ember *méltósággal és emberi jogokkal felruházott személy*, akinek az életében *célja van, küldetése van*. Fontos még, hogy a mi emberképünkben az ember nem atomizált, magányos individuum, aki elsődlegesen versenyben van embertársaival, illetve fő célja az egyéni szabadság maximalizálása, *hanem közösséghez tartozó lény, aki életét másokkal szolidaritásban, másokkal együttműködve, örömöt és teljességet hozó emberi kapcsolatokban (család, falu, munkahelyi közösség, egyház, nemzet, barátságok) éli*. Emberképünkből következik társadalom- és államfelfogásunk, amelyben a cél és a rendeltetés nem az egyéni szabadság maximalizálására törekvő ember „békénhagyása”, a közösség és az állam szerepének minimalizálása, passzivitásra, be nem avatkozásra kényszerítése. *Ezzel szemben a társadalom és az állam célja a közjó szolgálata, annak előmozdítása, hogy az emberek a küldetésüket, az életcéljukat betölthessék, közösségeik megmaradjanak és virágozzanak*.

A másik szemlélet, a pénz- és profitközpontú szemlélet az embert nem értelmezi személyként, s nem operál a méltóság, az életcél, a küldetés, esetleg az „emberhez méltó élet” fogalmakkal, hanem az embert voltaképpen *eszköznek tekinti mások boldogulásának szolgálatában*, az embert tárgyiasítja, egyedi, megismételhetetlen, küldetéssel rendelkező *személy* voltától megfosztja.

Fontos összefüggés még, hogy a pénz- és profitközpontú szemlélettel szervesen együtt jár annak elkerülhetetlen „fátumkénti” kezelése, hogy a kapitalizmusban a gazdaság vezérelve a minél nagyobb profit realizálása, amelyet a költségek leszorításával lehet elérni. Ebből következően le kell nyomni a munkabéreket, minimalizálni kell a munkavállalókra, illetve általában az emberekre fordítandó költségeket. A „rendszerváltás” óta eltelt időszakban a politikai elit egyik

legnagyobb bűne az volt, hogy hagyta, hogy Magyarország fő komparatív előnyévé az alacsony munkabér, az érdekképviselet nélküli munkaerő, az igénytelen fogyasztó váljon. Szemléletünkben az államnak – a közjó szolgálata keretében – az emberek ilyen módon történő kiszolgáltatottá válását meg kell akadályoznia, sőt (pro)aktív szerepet kell betöltenie az emberközpontú gazdaság és társadalom kialakításában, amely szerepbe beletartozik a munkavállalók és a fogyasztók tömegeinek a nemzetközi tőke irányában kialakuló kiszolgáltatottsággal szembeni védelme.

Értékrendünkben központi jelentősége van az emberközpontúságnak, amit a pénz és profitközpontúsággal állítunk szembe – s természetesen nem az Isten-központúsággal. Az Isten-központúság annyiban része a mi értékrendünknek, hogy az istenhívők által „teremtett világnak", a nem istenhívők szerint „a természet adta világnak" nevezett egységben és harmóniában hiszünk, amely meghatározója például a környezetvédelemmel vagy az élelmiszerbiztonsággal kapcsolatos felfogásunknak. Más megfogalmazásban: *értékrendünk fontos része, hogy az Isten által teremtett – mások szerint a természet adta – világ, környezet harmóniájának megőrzésére, lehetséges visszaállítására törekszünk*. Valljuk, hogy a (teremtett) természet elegendő energiaforrást, élelmiszert, javakat biztosít az embereknek – a probléma nem ezek hiánya, hanem a *források kizsákmányolása, igazságtalan elosztása*, ami szintén a pénz- és profitközpontú gondolkodásból következik.

Nincs olyan politikus, közéleti személyiség, parlamenti képviselő, aki mindenhez ért, minden olyan területen szakember, amivel foglalkoznia kell, amelyen szavazatával részesésévé válik a döntésnek. Ugyanakkor – meggyőződésünk szerint – mégis teljes emberi, erkölcsi felelősséggel tartozik azon szavazatáért is, amelyet nem szakterületén ad le. Hogyan lehet ezt összeegyeztetni? Úgy, hogy közéleti/parlamenti működésünk alapja egy egységes, átlátható, koherens értékrend. Ezt az értékrendet a választóinkkal megismertetjük, s ez alapján döntéseink kiszámíthatóakká válnak olyan területeken is, amelyekhez szűkebb szakmai értelemben nem, vagy kevéssé értünk. Ilyenkor olyan szakértőket, szaktanácsadókat veszünk igénybe, akik az adott szakterületen elmélyült szakismeretekkel és tapasztalattal rendelkeznek s *a mi értékrendünket vallják*. A választóink bízhatnak abban, hogy az általunk bemutatott és általunk megismert, elfogadott értékrend, alapértékek és alapelvek mentén fogunk „politizálni", döntéseket hozni, döntések részeseivé válni. Gazdasági kérdésben például soha nem vennénk igénybe neoliberális szemléletű közgazdászt tanácsadóként, akkor sem, ha az illető egyébként szakmailag akár nemzetközileg is elismert tekintély. Ha például a kampányban vagy közéleti munkánk során olyan kérdéssel szembesítenek bennünket, amelyre nem tudjuk azonnal a választ, úgy érdemes reagálnunk, álláspontunkat kialakítanunk, hogy az a választóink által elfogadott és megszavazott értékrenddel legyen összhangban, s egyben feleljen meg a

szakmai követelményeknek, szabályoknak, elvárásoknak. Állásfoglalásainkat és döntéseinket alapos szakértői konzultációkat követően, az adott szakterületen jártas személyek ismereteinek birtokában, jól előkészítve hozzuk meg, mindig összhangban az általunk vallott és vállalt értékrenddel. A mi – politikusi, közéleti – felelősségünk az, hogy a döntéseket a választók által őrzésünkre bízott értékrenddel összhangban hozzuk meg, és szakmai kérdésekben tanácsadóinkat úgy válasszuk meg, hogy ők a mi értékrendünk mentén álljanak. *Az az értékrend, amelyet mi képviselni tudunk és szeretnénk az emberközpontú (s nem pénz- és profitközpontú), a magyar érdekeket a globális, illetve idegen érdekekkel szemben elsődlegesnek tekintő értékrend*.

Nézzünk néhány példát a programból a profit- és pénzközpontú helyett emberközpontú, hasznosság/versenyképesség helyett igazságosság alapú gondolkodásra és döntéshozatalra.

Mezőgazdaság, a vidék, a falu helyzete

Nagyüzemi, iparszerű mezőgazdasági termelés helyett családi gazdaságokat! Egy szűk elit profithajszolása helyett emberhez méltó életet a gazdák, a falusi emberek tömegeinek! A cél nem a minél nagyobb profit elérése, hanem a falu megmaradása, a falusi emberek számára a megélhetés, méltóság, életcél biztosítása.

„Elismert szakemberek" sokasága próbálja bizonygatni, hogy a nagyüzemi jellegű, nagybirtokrendszeren alapuló, az emberi munka helyett drága gépeket felhasználó mezőgazdasági termelés a helyes út, mivel ez a hatékonyabb, hasznosabb, kifizetődőbb, versenyképesebb. Ez lehet, hogy igaz, lehet, hogy nem. Bele lehet menni számítgatásokba, de nem érdemes, mi ugyanis más alapvetésből indulunk ki. Az alapelv, az alapérték, a gondolatsor tartópillére, a paradigma más. Az emberközpontú gondolkodásban elsődlegesen nem az a kérdés, hogy mi hoz minél könnyebben minél több pénzt, minél nagyobb profitot, s ebben a megközelítésben mi a „hasznosabb", versenyképesebb. *Ezzel szemben a kérdés az, hogy mi szolgálja jobban az érintett embereket, tehát azt, hogy minél több – magyar – embernek életcélja legyen, küldetése legyen, valahonnan valahová tartson az élete, méltóságban élhessen*. Ez utóbbi szempontnak a családi gazdaságok rendszere felel meg jobban. *Ez szolgálja a falu, mint az emberi közösség természetes, harmonikus és egészséges egységének a fennmaradását is*. Ha a profitközpontú mezőgazdaság paradigmájában gondolkodunk, az emberi munka szükségességének hiányában – tekintettel arra, hogy a gépesített nagybirtokokon, nagyüzemi, iparszerű termelésben két-három napszámos bőven elegendő – a falusi emberek a keletkező nyomor elől, munkakeresés céljából a városokba menekülnek, s kialakul egy harmadik világbeli, nyomorúságos modell, amelyben a külvárosok doboznegyedeibe szorulnak a földjeiket hátrahagyó falusiak. Ezeket a társadalmi következményeket a mezőgazdasággal, a faluval, a

vidékfejlesztéssel kapcsolatos minden döntésnél figyelembe kell venni. *Minden további döntésünknek az értékközpontú, ember- és közösségközpontú logikából kell következnie, s a mi emberképünkből, amelyben az ember nem tárgy vagy eszköz, amely a hatékonyság függvényében felhasználható vagy eldobható, hanem méltósággal és küldetéssel rendelkező személy*.

A mezőgazdaságot gondolatilag, döntéshozatali logika szempontjából nem az iparhoz kapcsoljuk, hanem a vidékfejlesztés, a falu jövője s a népjólét kérdéseihez. Értékrendünk része a magyar vidék, a magyar falu megmaradásának szükségessége, virágzásának elérése. Ehhez Magyarországnak megvannak az adottságai, hiszen kiváló a termőföldünk, a vízkincsünk, jó az éghajlatunk, gyönyörűek a tájaink, s a magyar emberek tehetségesek és szorgalmasak. Ha elismerjük, hogy az emberi máltóság, a küldetés, a mi emberképünk, az ember- és közösségközpontú gondolkodás „igényli" a falu megtartását, akkor ez határoz meg olyan döntéseket is, mint az oktatás, a kisiskolák kérdése. Lehet azt mondani, hogy „nem éri meg" a falusi kisiskolák fenntartása – ha ezt kizárólag pénz, profit, hasznossági logika szerint nézzük. Ha ember- és közösségközpontúan közelítjük meg a kérdést, akkor azt kell mondjuk, hogy a falu akkor marad meg, ha az iskola megmarad, s az emberek alapvető érdeke az iskolák megtartása, amely utóbbit a közösség kulturális központjává is kell tenni. Továbbgörgetve a logikát: fontos, hogy a bűnözés, illetve a társadalmi együttélés szabályainak durva megsértése ne hozzon olyan helyzetbe falusi embereket, hogy kiszolgáltatottak legyenek, a biztonságérzetük megszűnjön vagy megrendüljön, gyerekeiket az iskolából máshová kényszerüljenek hordani. A falvak megmaradásához, a falusi emberek biztonságérzetéhez – ami az emberi méltóság fontos része – a közösséget szolgáló helyi rendőrségekre/csendőrségre van szükség, amely a közösségi bűnmegelőzésnek egyik végrehajtója.

Munkajog, a munka világa

A középpontban nem a pénz és a profit, hanem a dolgozó ember áll. A munkát végző ember nem profittermelő eszköz, hanem méltósággal rendelkező személy.

Hogyan gondolkodjon bonyolult munkajogi kérdésekről, EU-direktívákról az, aki ehhez nem igazán ért, nem szakterülete? Honnan tudjuk, hogy mi a helyes álláspont, a jó döntés egy olyan dilemmában, ami a munka világával kapcsolatos? *Megint csak az egységes, koherens, megismerhető értékrend ad eligazítást. A mi szemléletünkben az ember nem profittermelő eszköz, tárgy, hanem méltósággal rendelkező személy, akinek az életében, küldetésében a munka fontos, központi szerepet tölt be*. A munka az ember- és közösségközpontú felfogásban egyfelől ugyan az önfenntartás szükséges eszköze, másfelől azonban arra kell törekedni, hogy ne kizárólag a létfenntartás anyagi alapjait szolgálja, hanem méltóság, öröm, megbecsültségérzés forrása is legyen. Ideális esetben az embernek a

munkáját küldetése részeként kell felfognia, megfelelő, az emberi méltósággal összeegyeztethető körülmények között, s természetesen a létfenntartásra, a család fenntartására elegendő mértékű tisztességes jövedelemért. A munka világa, a munkavégzés középpontjában nem a profitteremtésnek, a hatékonyságnak, a versenyképességnek kell állnia, hanem az embernek, a méltósággal és küldetéssel rendelkező embernek. Az államnak kötelessége munkavállaló polgárait megvédeni az embertelen profitmaximalizáló törekvésekkel szemben.

Ebben a felfogásban kell közelítenünk az olyan kérdésekhez, mint a munkabér, minimálbér. Az állam nem tűrheti el, hogy a profithajhász, embertelen globális tőke a magyar emberek jövedelmét az emberi élethez méltatlan szintre szorítsa le, azzal fenyegetőzve, hogy ellenkező esetben még igénytelenebb, megalázhatóbb és kizsákmányolhatóbb harmadik világbeli országba áll tovább.

Egyéb munkajogi kérdéseket is az emberközpontú, a munkát, az emberi méltósággal és küldetéssel összhangban tekintő szemlélet jegyében kell megközelítenünk. Ha például egy olyan kérdéssel szembesülünk, mint a határozott idejű, vagy azzal szemben a határozatlan időre kötött munkaszerződés gyakorlata, vagy a munkaerő-kölcsönzés, ennek az értékrendnek kell eligazodást adnia. Nincs olyan, hogy „a szakmailag helyes álláspont". Ezt a kifejezést azok és akkor szokták ellentmondást nem tűrően használni, akik véleményüket értéksemlegesnek, objektívnek próbálják beállítani, miközben erről szó sincs, csak éppen az ő szemükben az „objektív", a „szakmailag helyes" értékrend az a neoliberális, pénz és profitközpontú, a versenyt és a „versenyképességet" mindenek elébe helyező, utilitarista értékrend.

Nekünk vissza kell állítanunk a közélet, a politikai döntéshozatal szótárába az olyan kifejezéseket, mint az igazságosság és az emberi méltóság. Értéksemlegesség, objektivitás, „szakmaiság" helyett nyíltan értékelvűeknek kell lennünk, s a gondolkodásunkat egy világos és koherens emberközpontú értékrend kell, hogy áthassa, s döntéseinket ezen értékrendnek kell irányítania. Az erkölcsileg felnőtt ember jellemzője, hogy döntéseit nem a pillanatnyi hasznosság alapján hozza meg, nem az motiválja, hogy mi az, ami számára éppen „bejön". Ezzel szemben van egy szilárd belső lelkiismerete és értékrendje, s döntéseit ez a lelkiismeret, ez az értékrend irányítja. Ez az egyik olyan dolog, ami a magyar politikai életből hiányzik. A pártok abban versengenek, hogy ki hoz olyan döntést, amely az adott pillanatban aktuálisan éppen „hasznosabb", nem is törekszenek arra, hogy döntéseiknek legyen egy kikristályosodott, koherens, kiszámítható értékalapja. Nekünk ebben kell alapvetően másnak lennünk.

Álláspontom szerint a döntéseink két tartópillére a *magyar érdek* (szemben a globális, illetve az idegen érdekkel) és az *ember- és közösségközpontúság* (szemben a pénz- és profitközpontúsággal) kell, hogy legyen. Döntési helyzetben, például

egy európai vagy magyar parlamenti szavazásnál, e két fő iránytű segítségével kell választanunk a lehetőségek közül. Vagyis: mi az a döntés, amely nem a globális érdekeket, nem valamely lobbicsoport vagy idegen állam, hanem a *magyar nemzet* érdekét szolgálja az adott választási lehetőségek közül? Másfelől: mi az, ami a (méltósággal rendelkező, küldetéssel és életcéllal e világban lévő, közösséghez tartozó) *ember(ek)* szempontjából helyes, az embereket, a közjót szolgáló döntés?

A munka világában tehát alapvetésnek kell tekintenünk, hogy mind a munkavállaló, mind a munkaadó méltósággal és küldetéssel rendelkező személy, akiknek egymással szolidaritásban, egymás érdekeit lehetőség szerint tiszteletben tartva, együttműködve kell tevékenykedni. A munkavállalónak lehetőség szerint rálátása kell, hogy legyen a munkaszervezet életére, a folyamatokra, s lehetőség szerint képesnek kell lennie befolyással lenni, hatni a folyamatokra. (Ez az emberközpontú szemlélet eligazítást ad például a munkavállalói érdekképviselettel, szakszervezetekkel, üzemi tanáccsal, kollektív szerződéssel stb. összefüggő állásfoglalásainkhoz, amelyeknek szintén értékvezéreltnek kell lenniük.) Minél nagyobb és minél „globálisabb" cégről van szó, annál kevésbé lehet személyes a kapcsolat munkaadó és munkavállaló között, s annál inkább egy kicsi, apró „tárgynak", csavarnak érezheti magát a munkavállaló a nagy gépezetben. Ezért is kell támogatnunk a családi vállalkozásokat, kis- és középes vállalkozásokat, mert ott a *személylét*, a személyesség, a munka emberléptékűsége és méltósága főszabályként jobban érvényesülhet.

Az ember ideális esetben kiszámítható, előre látható, hosszú távú tervekkel kell, hogy rendelkezzen az életéről, s benne a munkájáról, szakmai fejlődéséről, arról, hogy hol fog dolgozni és ebből következően hol fog lakni mondjuk nyolc-tíz év múlva. Jó lenne, ha számíthatna arra, hogy a gyerekei továbbra is szeretett iskolájukban tanulhatnak, szomszédközösségük, baráti körük együtt marad.

Ebből következően nem pártolhatjuk azt a tendenciát, amely a munkaviszonyokat kiszámíthatatlanná teszi, a határozott időre (2-3 évre) kötött szerződésekkel váltja fel a határozatlan időre kötött munkaszerződéseket, amely utóbbiak kiszámíthatóságot, tervezhetőséget adnak az ember életének. Ennek hiányát a globális nagytőke és világuralmi rend – amely az embert nem úgy kezeli, mint méltósággal és küldetéssel rendelkező lényt, akinek az élete valahonnan valahova tart – úgy állítja be, mint szükséges rugalmasságot, a munkaerő, azaz az ember alkalmazkodó készségét, amely „előnyös és fontos tulajdonság". A rugalmasság keretében elvárják, hogy a munkavállaló könnyedén költözzön az ország vagy a világ egyik végéről a másikba, feladva megszokott környezetét, közösségét, sőt akár családját is hagyja hátra.

Ez megint csak egy bizonyos „értékrendből" származó felfogás, amelynek

lényege, hogy mindent pusztán a hasznosság, a hatékonyság, a – másoknak, egy szűk, szerencsés elitnek történő – profitszerzés érdeke alá kell rendelni. Mi ennek ellentmondunk, s azt mondjuk, hogy – bár kétségtelenül elvárható egy egészséges együttműködési készség a munkavállaló részéről a céggel, a munkaadóval – a gazdaságot, a termelési folyamatokat s persze a munkajogi szabályokat is úgy kell megszervezni, illetve megállapítani, hogy az emberi élet kiszámíthatóságát, tervezhetőségét szolgálják, s az embert ne ide-oda helyezhető gépnek, hanem méltósággal rendelkező, közösséghez tartozó személynek tekintsék.

Hasonló megfontolásból tűnik veszedelmesnek például a munkaerő-kölcsönzés rendszere, amelyet nem véletlenül utasít el számos nyugat-európai állam, illetve jogrendszer. Ha ezt egy körültekintő, a lehetséges legnagyobb mértékben *ember- és közösségközpontú* szabályozás ki nem zárja, akkor ebben a rendszerben az embert, a munkavállalót emberi kötődésekkel, munkahelyi közösséghez tartozás érzésével, kiszámíthatóság iránti vággyal nem rendelkező termelési tárgynak lehet tekintetni, „amely" a hasznosság, hatékonyság, profitközpontúság jegyében ide-oda helyezhető, dobálható.

Meggyőződésem, hogy a nyíltan értékközpontú program és tevékenység komoly előrelépés lesz a „rendszerváltozás" utáni magyar politikában, főként tisztességessége, őszintesége miatt. Biztos vagyok abban is, hogy a globális érdekek helyett a magyar érdekek képviselete, a pénz- és profitközpontú gondolkodás helyett az ember- és közösségközpontú gondolkodás kivezeti *hazánkat* a bajból.

E két pillér lesz a szebb jövőnk záloga.

Szeretettel:

Morvai Krisztina

II. A PROGRAM ALAPKÉRDÉSEI

Magyarországnak az Európai Unióhoz történt csatlakozása óta eltelt öt esztendő elegendő tapasztalattal szolgált ahhoz, hogy számba vehessük e sorsdöntő lépés következményeit, mérleget készítsünk és meghatározzuk azt az utat, amelyen a továbbiakban meggyőződésünk szerint járnunk kell. A magyar emberek többségében is kialakult egy, a saját élethelyzetén, az ennél bővebb körben szerzett ismeretein alapuló végső válasz uniós tagságunkkal kapcsolatban. Ez a válasz a 27 tagállam közül nálunk a legelutasítóbb az Unióval szemben, miközben az Országgyűlésben képviselettel rendelkező pártok a brüsszeli törekvések elkötelezett hívei, és nem mutatnak őszinte érdeklődést a csatlakozásban csalódott emberek problémái iránt.

A Jobbik Magyarországért Mozgalom a júniusi európai parlamenti választásokra készülve programjában két alapvető kérdésre ad választ:

- Létezik-e reális alternatívája a jelenlegi berendezkedésű Európai Uniónak?
- Lehetséges-e határozottabban képviselni nemzeti érdekeinket, mint ahogyan azt parlamenti pártjaink teszik?

A mi válaszunk mindkét kérdésre igen, s ennek megalapozottságát jelen anyagban tesszük világossá. A brüsszeli központi hatalom és a vele összefonódó politikai elit – sajnálatos módon a mienket is beleértve – az elvetélt uniós alkotmány helyettesítésére szánt Lisszaboni Szerződésben megnyitná az utat a nemzetállamokat felszámoló Európai Egyesült Államok megteremtése felé. Ezzel szemben áll az általunk is képviselt Nemzetek Európája koncepció, amelyik a politikai unióval szemben a gazdasági együttműködésre helyezi a hangsúlyt, a nemzeti szuverenitást megtartva, az önrendelkezésről csak a legszükségesebb mértékben mondva le. Az uniós intézményekben, Brüsszelben és itthon, a jelenlegi besimulás helyett pedig egyetlen vezérlő elvet fogadunk el, aminek jegyében a döntésekben részt kell vállalnunk: *a nemzet érdeke mindenek előtt*!

Már programunk bevezetőjében le kell szögeznünk, hogy a „minden magyar felelős minden magyarért" Szabó Dezső-i erkölcsi parancsot betartva a Jobbik az Európai Parlamentben sem csak a Magyar Köztársaság állampolgárainak, hanem az elszakított nemzetrészeken élő magyaroknak az érdekében fog fellépni.

III. UNIÓS CSATLAKOZÁSUNK KÖRÜLMÉNYEI ÉS KÖVETKEZMÉNYEI

A magyar társadalom döntő többségének megítélése Magyarország Európai Unióhoz való csatlakozásának hasznosságáról olyan mértékben változott meg az elmúlt hat év alatt, hogy indokolt az okok feltárása. Ennek kapcsán nem kerülhetjük meg a parlamenti pártok és az egymást követő kormányok felelősségének kimondását.

Illúziókeltés és kijózanodás

2003. április 16-án Athénban ünnepi ceremónia keretében, a parlamenti pártok vezetőinek jelenlétében Medgyessy Péter miniszterelnök aláírta azt a csatlakozási szerződést, amelynek értelmében 2004. május 1-jén Magyarország jogilag is az Európai Unió tagjává vált. Az aláíráshoz a felhatalmazást a négy nappal korábban megtartott, jogilag érvényes, politikailag azonban kétes legitimációjú népszavazás adta. Mindez pedig úgy vált lehetővé, hogy 2002. december 17-én a parlamenti pártok kétharmados többséget igénylő alkotmánymódosítást fogadtak el a nemzeti függetlenség csatlakozás miatti korlátozásáról.

A népszuverenitás letéteményese, a nép nem kapta meg az esélyt a felelős döntéshez, érdekeinek felismeréséhez és valódi akaratának kifejezéséhez. A választópolgárok döntése csak akkor felel meg a demokrácia követelményének, ha a szavazó állampolgár mindazokkal az alapvető információkkal rendelkezik, ami felelős döntésének meghozatalához szükséges. Jelen esetben ez a feltétel nem teljesült. A döntésre a csatlakozási szerződésben foglaltak megismerhetősége nélkül, az előnyökről-hátrányokról szóló nyilvános vitát megkerülve, az egyébként erre a célra jelentős összegű közpénzből létrehozott Európai Unió Kommunikációs Közalapítvány egyoldalú, félrevezető, csak az igent támogató propagandájának közepette került sor. A közalapítvány a hiteles tájékoztatás helyett a választók manipulálására törekedett, bárgyú, félrevezető, egyoldalú kampányt folytatott. A társadalom minden rétege számára kecsegtető jövőképet festettek, a tejjel-mézzel folyó Kánaánt mutatták fel, a hatalmas piacok megnyílását, legfeljebb néha hozzátéve a pontosan ki nem fejtett bűvös kifejezést, a versenyképességet mint feltételt. Az akkori kormány és ellenzéke egyaránt csak a csatlakozás előnyeit és a kimaradás hátrányait hangsúlyozta, pedig a felelős döntéshez meg kellett volna ismertetni az emberekkel a csatlakozás hátrányait és a kimaradás előnyeit. A parlamenti pártok fő üzenete az volt, hogy a csatlakozás meghozza a fejlett Nyugat-Európa és az új tagok jelentős életszínvonalbeli különbségének kiegyenlítődését, és esélyegyenlőséget eredményez. Ma már világosan látszik, hogy ez nincs így, sőt a leszakadás és az esélyegyenlőtlenség nőtt.

A csatlakozási feltételek elfogadásának ellenzői, köztük a Jobbik nem kaptak sem forrást, sem sajtófelületet arra, hogy aggályaikat a közvéleménnyel megoszthassák. A csatlakozást ellenző Szabad Magyarországért Mozgalom kampányát rendőri erővel akadályozták, több ezer, nem szavazatra buzdító kampányplakátjukat tiltott önkényuralmi jelkép használatra történő hamis hivatkozással a kampány hajrájában elkobozták, büntetőeljárásokat indítottak az aktivisták ellen: évekkel később a bíróság felmentve őket megállapította: mindez jogellenes volt.

Azt is meg kell említenünk, hogy a magyar nemzet sorsát meghatározó ügydöntő népszavazás érvényességéhez Európában nem jellemző módon 50% alatti részvétel is elegendő volt. Érdemes emlékeztetni rá, hogy az ehhez szükséges törvénymódosításra 1997 novemberében, a Horn-kormány idején, alkotmánymódosítással sebtében kerítettek sort, ilyen módon biztosítva a NATO-

belépésről szóló népszavazás érvényességét. (Egy települési, helyi népszavazás érvényességéhez ma is szükséges feltétel az 50%-ot meghaladó részvételi arány.) Az EU-csatlakozáshoz így a felhatalmazást a szavazásra jogosultak mindössze 38%-a adta meg. Az akkori magyarázkodás szerint a távolmaradás oka az igenek győzelmének biztos tudata volt, s a nem szavazók döntő többségéről mint a csatlakozást támogatóiról beszéltek. Ráadásul olyan népszavazási kérdést válaszoltattak meg az emberekkel, amely nem a konkrét és részletesen megismert feltételekkel történő csatlakozás kérdését tette fel megválaszolásra, hanem egy önmagában értelmezhetetlen és ezért megválaszolhatatlan elvi kérdést („Egyetért-e Ön azzal, hogy a Magyar Köztársaság az Európai Unió tagjává váljon?"). Az erre adott válasz lényegében egy kitöltetlen, üres felhatalmazást jelent. Mindezt még azzal is tetézték a parlamenti pártok, hogy 2003. február 10-én az Országgyűlés Európai Integrációs Nagybizottság ülésén négypárti nyilatkozatot írtak alá, amelyben közösen kérték a választópolgárokat ennek a hamis népszavazási kérdésnek az igenlő megválaszolására.

A magyar társadalom többségének kijózanodása a délibábos ígéretekből hamar megkezdődött, s mára nálunk a legnegatívabb az EU megítélése a 27 tagállam közül. Az Eurobarométer, az unió közvélemény-kutató intézményének 2008. végi felmérése szerint az EU támogatottsága Magyarországon 31%-ra csökkent. Ennek okait keresve célszerű az egyes szakterületek részletes tárgyalása előtt *néhány ígéretet* és a bekövetkezett valóságot összevetni.

- „A belépést követően *dőlni fog a pénz*, gondjainkat majd az uniós forrásokból oldhatjuk meg" – hangzott az ígéret. Ezzel szemben megállapítható: a pénz nehézkesen csordogál, nem sikerül a pályázati forrásokat teljes kihasználással igénybe venni. A pályázatok jelentős része virtuális, vagyis nem elérhető. Az önrészen kívül a megvalósításához szükséges teljes összeggel rendelkeznie kell a pályázónak, amelyet a tőkehiány miatt számosan – így a fejlesztésre leginkább rászoruló önkormányzatok – nem tudnak felmutatni. A kifizetés utólag történik, előny itt is a multiknál, az elosztás nem átlátható, azt a korrupció bűze lengi körül, ezt már a szocialistákhoz közel álló személyekkel szembeni büntetőbírósági ítéletek is igazolják. A pályázók számára áttekinthetetlen, bonyolult és szinte betarthatatlan feltételeket támasztanak: ma már tipikus gyakorlat, hogy a megvalósítás során mondvacsinált okokra és szabálytalanságra hivatkozva mégsem folyósítják a pénzt, vagy visszakövetelik.

Egy valós pénzügyi egyenleg felállításhoz a közvetlen befizetéseinken túl a kormánynak számszerűsíteni kellene kiesett bevételeinket is, ezt azonban nyilván azért nem teszi meg, mert tisztában vannak ők is a csatlakozás negatív egyenlegével. (Vámbevételek estek ki, az áfabevétel egy jelentős részét át kell engedni, az adókedvezményben részesülő és a döntően nem magyar termékeket forgalmazó külföldi kereskedelmi láncok ránk szabadulása miatt megszűnő hazai vállalkozások és munkahelyek miatt jelentős a költségvetési bevételkiesés, az ehhez kapcsolódó munkanélküli ellátás, az Unió Világkereskedelmi Szervezetnek (WTO) tett engedményei következtében iparágak – pl. cukoripar – megszűnésének

számszerűsített következményei stb.) Ezekre tekintettel állítják mértékadó közgazdászok, hogy ez a komplex pénzügyi egyenleg minden bizonnyal negatív, nettó befizetők lettünk (ez korábban értelemszerűen a legerősebb gazdaságú államokat jellemezte csak). A lakosság döntő többsége is úgy érzi, hogy *Magyarország a csatlakozás vesztesei közé tartozik*.

- *„Mezőgazdasági termékeink számára hatalmas piac nyílik meg"* – sulykolták unos-untalan. A valóság: soha nem látott mértékű importdömping az élelmiszerek terén, a tőkehiányos, ezért gyenge versenyképességű hazai gazdáknak hatalmas késéssel fizetett, az ígérthez képest csekélyebb támogatások, növekvő kereskedelmi passzívum, *döntsd a szőlőtőkét*, ha biztos alamizsnához akarsz jutni. A mezőgazdasági termékek – csatlakozáskor egyébként is sok esetben irreálisan alacsonyra megszabott – kvótáit sem tudták a magyar gazdák elérni, radikálisan csökkent az állattartás. Mindezek következtében jelentős számú családi gazdaság ment tönkre.

- *A hazai gazdaság fellendül, a vállalkozások virágozni fognak az európai piac megnyílásával*. Ehelyett a versenyhátrányból induló hazai kis- és közepes vállalkozások soha nem látott számban mennek tönkre. Helyzetüket a hatalmas adóterhek mellett az is nehezíti, hogy az uniós szabályok betartása jelentős tőkét igényel.

- „A csatlakozó tagállamok a régiekkel együtt építik majd fel a *közös, új Európaházat*" – Valójában *másodrangú ország lettünk*, anyagi és humán erőforrásainkat gyarmatosító módon használják ki.

- „A megjelölt cél szerint a kibővített *Unió* az éles gazdasági küzdelemben *a világ legversenyképesebb régiója lesz*." Ezzel szemben valódi verseny nélküli, bürokratikusan túlszabályozott a gazdaság, s az EU ezen a téren is az USA-központú globalista érdekek közvetítője.

- „A döntéshozatal és intézményrendszer *demokratizálódni fog*, a választott képviselőkből álló parlament szerepe növekszik." A valóság: minden lényeges döntést a Bizottság és a Tanács nem választott, *nem ellenőrizhető*, visszahívhatatlan tagjai hoznak meg. A törvényalkotó és végrehajtó hatalom nem válik szét, az Európai Parlament hatásköre, befolyása mérsékelt.

- „Az egyes országok népszavazásai, ill. parlamenti elfogadásával *hatályba lép az európai alkotmány, kifejezve a népek akaratát*." Ez az akarat azonban megbuktatta az alkotmányt, ennek ellenére az EU politikai elitje cinikus módon szerződés formájában mégis ránk akarja erőltetni azt, ráadásul a csatlakozáskor még nem is volt ismert annak tartalma.

- *„A külföldi földvásárlásokkal szemben meg tudjuk magunkat védeni."* A lesújtó adat

szerint viszont a magyar termőföld 26%-a gyakorlatilag már most külföldiek és ismeretlen gazdasági társaságok kezében van! A magyar gazdák válsághelyzetbe kerülésük miatt fontolgatják termőföldjeik eladását. Mivel a termőföld megvásárlása 2011-től a külföldiek számára legálissá válhat, ennek törvényi úton való megakadályozása elsődleges nemzetstratégiai feladat.

- „*A munkaerő szabad áramlása* a magyar munkavállalók sokasága számára teszi lehetővé a magasabb életszínvonalat, a francia vagy német munkás pedig úgysem jön hozzánk" – a számunkra fontos országok (Ausztria, Németország) *nem nyitották meg munkaerőpiacukat*. A hazai életviszonyok tarthatatlansága, a reménytelenség miatt ugyanakkor jól képzett, tehetséges fiatalok (köztük orvosok, mérnökök) tízezrei településtek ki a munkaerőpiacukat megnyitó államokba, sok esetben végleg. Mindez veszélyezteti többek között a hazai egészségügy működőképességét.

- „Magyarország és a környező államok EU-csatlakozása ellégiesíti a határokat, s ezzel megoldja a határon túli magyarság gondjait is." Ez a hamis kijelentés az ún. rendszerváltás óta eltelt időszak közéleti dogmája. Teljesen nyilvánvaló, hogy a csatlakozás nem jelentett gyógyírt az elszakított sorban élő nemzetrészek magyarsága számára. A nyitott határ csak az utazás és tartózkodás szabadságát érinti, de nem a jogi státust. Marad az idegen rendőrség, az idegen közigazgatás, bíráskodás és iskolarendszer.
Szlovákiában a felvidéki magyarság jogait a korábbinál erőteljesebben korlátozzák: akadályozzák az anyanyelv használatát, diszkriminatív módon osztják szét az uniós forrásokat, hátránnyal sújtva a döntően síkvidéki területeken élő magyar gazdákat. Romániában a kormányon lévő RMDSZ-nek a minimális célokat kitűző, EU-konform kisebbségi törvényt sem sikerült elfogadtatni, a román elnök 2009. februári, budapesti látogatásán nem csupán az autonómia lehetőségét utasította el, hanem a kisebbségek kollektív jogairól lakonikusan ennyit mondott: soha. Mindezek ellenére Romániának nem kell brüsszeli nyomásgyakorlásra számítania, jóllehet a regionalizmus uniós alapelve lehetővé tenné Székelyföld önálló eurorégióként működését.
Az Unió számos okból elutasító, vagy legalábbis közömbös a nemzeti kisebbségek kérdésköre iránt, a vonatkozó jogszabályi háttere és intézményrendszere is hiányzik. Az európai birodalomépítés jelentős állomásának tekinthető Lisszaboni Szerződés is csupán általános értelemben rendelkezik a kisebbségekhez tartozó személyek jogainak tiszteletben tartásáról, nincs szó azok garanciáiról, vagy éppen a *kollektív jogokról*.

- „*A csatlakozással növekedni fog a jogbiztonság, az Unió majd kordában tartja a kádári-antidemokratikus reflexekkel működő balliberális kormányokat, kiegyensúlyozott jogállammá válhatunk*" – hitegettek minket. Ezzel szemben az emberi jogok válsághelyzetbe kerültek: a politikai szabadságjogok (gyülekezési és egyesülési jog, a véleménynyilvánítás szabadsága) gyakorlóit állandó jelleggel hatalmi atrocitások

érik, futószalagon hurcolják meg a kormány ellen tiltakozókat. Ennek legvéresebb megnyilvánulását 2006 őszén tapasztalhattuk, amikor a gyurcsányi hazugságbeszéd napvilágra kerülését követően a kormány karhatalmi eszközökkel fojtotta vérbe az országot mozgósító tiltakozási hullámot, több száz embert megsebesítve, megkínozva, fogságba vetve és megalázva. Az Unió nem tudott hatékonyan fellépni a jogsértések megfékezése és a bűnösök felelősségre vonása érdekében.

Teljes mértékben elhallgatták a csatlakozást vakbuzgósággal erőltető parlamenti pártok azt, hogy a nemzeti önállóság egy jelentős részéről le kell mondanunk. A Szovjetunió birodalmának részeként elszenvedett alávetettségünket követően a függetlenség önkéntes feladására kényszerítették az országot. Miután visszanyertük legbecsesebb értékünket, a szabadságunkat, ezt a szabadságot és függetlenséget áldozták fel az európai uniós csatlakozás oltárán.

S mi az ami az ígéretekből, jóslatokból mégis valóra vált? *Catherine Samary* francia közgazdásznak még a bővítés előtt a firenzei Európai Szociális Fórumon figyelmeztetésként felvázolt jövőképe: ha nem sikerül közösen fellépni a neoliberalizmus ellen és az EU demokratizálódásáért, akkor *az EU gyarmatosítani fogja Kelet-Közép-Európát*. Ki kell mondunk: sajnos *megtörtént*.

A parlamenti pártok felelőssége

A parlamenti pártok között nincs lényegi különbség uniós ügyekben, mindegyik deklaráltan és egyes döntései által bizonyítottan is a jelenlegi EU elkötelezett híve. Az alkalmankénti halvány kritika is annak jegyében fogalmazódik meg, hogy ennek az EU-nak nincs alternatívája.

A csatlakozási feltételek súlyosan sértették a nemzeti érdekeket, és hátrányosan megkülönböztető jellegük miatt nem feleltek meg az Európai Unió saját alapelveinek sem. Az egymást követő kormányoknak *közös a felelősségük az előnytelen csatlakozási feltételek elfogadásáért*. Az Orbán-kormány elsődleges célja az eminens tanulónak kijáró dicséret megszolgálása volt, ezért kemény tárgyalások helyett élen járt az egyes tárgyalási fejezetek mielőbbi lezárásában. Megnyilvánult ez a termelhető mezőgazdasági termékek mennyiségének számos esetben életszerűtlenül alacsony szinten történő meghúzásában. Sor került önfeladó módon a termőföld kérdésének a tőke szabad áramlása keretében történő tárgyalására, a nemzeti elbánás elvének kikötése nélkül. Ezt kemény nemzeti földtörvény megalkotásának ígéretével igyekezett ellensúlyozni, amit aztán nem tartott be. A külföldiek földtulajdonszerzésére vonatkozó törvényt így már az MSZP-SZDSZ többségű parlament alkothatta meg néhány nappal a csatlakozás előtt – helytartókhoz méltó szolgalelkűséggel. Ugyanez a kormány véglegesítette 2002 decemberében a sorsdöntő koppenhágai tanácskozáson a megalázó és méltatlan pénzügyi feltételeket (Pl. a lengyelek ekkor még legalább további 1 milliárd euró közvetlen kifizetést kiharcoltak, a területalapú agrártámogatásuk pedig nem 25, hanem 50%-ról indult.)

A határon túli magyarság érdekeinek képviselete terén a magyar politikát a formális

rendszerváltozás óta irányító pártok bizonyítványa épp olyan gyenge, mint a magyar élet egyéb területein. A kezdetektől egyenrangú külpolitikai célként („hármas prioritásként”) fogalmazták meg az uniós csatlakozás mellett a jószomszédsági politikát és a határon túli magyarok érdekeinek képviseletét. Ez az állítólagos egyenrangúság a valóságban a birodalmi betagozódás céljának mindenek felettiségét jelentette, melynek érdekében elengedhetetlennek tartották a jó viszony látszatának fenntartását a szomszédos, úgyszintén az unióba törekvő államokkal, s történt mindez az elszakított nemzetrészek rovására. Vagyis *a nemzetpolitikailag legjelentősebb cél a fontossági sorrendben leghátulra került*. Ebben túlnyomó a posztkommunista-balliberális erők felelőssége, akik váltakozva közömbösen, illetve ellenségesen viszonyulnak az elcsatolt magyarokhoz. Soha el nem évülő bűneik közül legsúlyosabb az állampolgárság kiterjesztéséről döntő népszavazás NEM-kampánya. De a parlamenti jobboldalnak is bőven akad szégyellnivalója: a Duna elterelésének eltűrésétől egészen Románia uniós csatlakozásának feltétel nélküli megszavazásáig, mely az erdélyi magyarság kezéből a legfontosabb kártyalapot ütötte ki. Az állampolgárság kiterjesztésével pedig elejét lehetett volna venni a december 5-ikei traumának. A tüneti kezelésként – éppen a magyar állampolgárság kiterjesztése és az önrendelkezés jogának követelése helyett – alkalmazott félmegoldásokat, mint amilyen a Magyar Állandó Értekezlet intézménye vagy éppen a státusztörvény, a posztkommunista-globalista kormányok, ha kellett, nemzetközi segítséggel, játszi könnyedséggel felszámolták. A délvidéki és kárpátaljai magyarság számára pedig, a schengeni határokon kívül esve, az anyaországgal való puszta kapcsolattartás is hatalmas nehézségekbe ütközik, költséges és megalázó vízumkötelezettségnek és hivatali packázásoknak kiszolgáltatva. Számukra végképp semmi előnyt nem hozott a csatlakozás.

Az Unió működését és így *Európa népeinek jövőjét meghatározó alkotmányról a parlamenti „egypárt” a népszavazást elvetve, közösen döntött*. (A népszavazás kiírásának az Alkotmány csak annyiban lehetett akadálya, ahogyan a csatlakozási szerződésről – mint nemzetközi szerződésről – tartott népszavazást is megelőzte egy rövid módosítás beiktatása az alaptörvénybe.) Az EU-alkotmányra az Európai Parlamentben minden magyar képviselő igennel szavazott – miközben például a cseh és a lengyel képviselők többsége nem támogatta azt. Gyurcsány Ferencnek sikerült a lisszaboni EU-csúcstalálkozón tett szolgai ígéretét megtartania: a holland és a francia népszavazáson elbukott európai alkotmány helyébe antidemokratikus módon lépő *Lisszaboni Szerződést elsőként a magyar parlament ratifikálta*. Az egyetlen helyes út a népszavazásra bocsátás lett volna egy olyan országban, ahol az unió közvélemény kutató intézménye által végzett felmérés szerint a lakosság mindössze 31%-a értékeli egyértelműen hasznot hozónak a csatlakozást. A szerződés törvénybe iktatásához kétharmados szavazati arányra volt szükség, s ehhez a sebtiben történő eljáráshoz a Fidesz sajnálatosan – de már nem meglepő módon – úgy adta meg támogatását, hogy képviselői a mintegy 300 oldalas és 17 másik szerződésre hivatkozó dokumentumot nyilvánvalóan még nem is tanulmányozhatták. (A lengyel példa a Lisszaboni szerződés kapcsán is megemlítendő: az Egyesült Királyság mellett

ők is elérték, hogy az alapjogi charta náluk sem lesz kötelező érvényű.)

IV. VAN ALTERNATÍVA!

Az Európai Unió antidemokratikus és bürokratikus működésnek bírálatával, sőt annak megállapításával, mely szerint a bővítés során az új országokat nem egyenrangúként vették fel a Tizenötök, meglepő módon brüsszeli képviselőink közül is többen egyetértenek, csak éppen pártjaikhoz hasonlóan dogmaként jelentik ki: ennek az EU-nak nincs alternatívája. Ezért szükségesnek tartjuk a mai Unió működésének elemzése mellett annak a valós alternatívának a felvázolását, amit a Jobbik Magyarországért Mozgalom – több európai párthoz és EU-parlamenti frakcióhoz hasonlóan – kiútnak tekint.

Az Európai Unió ma: a Brüsszelből irányított birodalom

A II. világháború után a nyugat-európai államok intézményes együttműködése gazdasági téren 1951-ben hat ország részvételével az Európai Szén- és Acélközösség megalapításával indult meg. A továbblépést az 1957-es Római Szerződés, az Európai Gazdasági Közösség (a Közös Piac) létrejötte jelentette, amely a következő három évtizedben 12 tagúvá bővült. A minőségi változást, a döntő lépést a politikai unió megteremtése érdekében az 1992-ben hatályba lépett Maastrichti Szerződés jelentette. Ekkor indult el az a folyamat, amelynek eredményeként a brüsszeli központi hatalom ma az európai lakosok mindennapjait közvetlenül érintő döntéseket hoz, rendkívüli mértékben csorbítva az egyes országok önrendelkezését. Erről a ma létező EU-ról kimondhatjuk, hogy antidemokratikus, bürokratikus, korrupcióval terhelt, neoliberális elveket érvényesítő, államok felett álló képződmény.

Antidemokratikus, mert a működését meghatározó, az elbukott európai alkotmány helyébe lépő Lisszaboni Szerződést népszavazásokon kinyilvánított népakarat ellenére fogadta el Európa politikai elitje. Antidemokratikus, mert a legfőbb döntéshozó testülete, a Bizottság gyakorlatilag kinevezett és nem demokratikusan választott tisztségviselőkből áll. Nem érvényesül a hatalommegosztás klasszikus elve, a Bizottság az Unió kormánya, tehát a végrehajtó hatalmat gyakorolja, a törvénykezdeményezés monopóliuma is az övé, és részben bírói feladatot is ellát (büntet). A parlament jogköre korlátozott, még a törvénykezdeményezés jogával sem élhet, módosításait pedig csak bonyolult procedúrával, a Miniszterek Tanácsával egyeztetve fogadtathatja el.

Bürokratikus, mint minden központilag irányított birodalom, amelyik döntéseit egy kaptafára, az alattvalóktól távol, azok döntéshozatali jogait elvéve hozza meg. A brüsszeli, felduzzasztott adminisztráció külön kasztként működik, a maga szabályait kényszerítve Európa lakosságára.

Korrupcióval terhelt, aminek eklatáns példája a Jacques Santer vezette bizottság

korrupció miatti kollektív lemondása volt (1999). Az Unió számvevő intézményének vezetőjét pedig azonnali hatállyal eltávolították tisztségéből, amikor súlyos pénzügyi visszaélések leleplezésére készült. Lépten-nyomon hallunk híreket a képviselők szabálytalan költségfelhasználásáról is. Az Európai Csalásellenes Hivatal (OLAF) évente több száz korrupciós ügyet tár fel. Az uniós költségvetés százalékokban mérhető, nem elhanyagolható része az Unió számvevőszékének adatai szerint nem tiszta csatornákon távozik.

Az EU neoliberális elveket képvisel az emberi jogok terén és a gazdaságpolitikában is. Elfogadja és a tagállamoktól elvárja, hogy az egynemű pároknak a házasság és a gyermekek örökbefogadásának teljes jogát biztosítsa, ezzel a hagyományos család felbomlását igyekszik elérni. A bevándorlással szembeni fellépést xenofóbiának, a cigányság esetében a törvények betartatását, a pozitív diszkrimináció elvetését pedig rasszizmusnak bélyegezi.

A brüsszeli gazdaságpolitika deklaráltan az egységes piacon alapul, ugyanakkor adminisztratív szabályozó eszközökkel és kvótákkal ezt eltorzítják – elsősorban az újonnan csatlakozott országok kárára. A bizottság döntéseit mintegy 1500 aktív szakértői csoport készíti elő, amelyben meghatározó szerepük van a multinacionális vállalatoknak. Az európai gazdaság irányításában tehát alapvető befolyással bírnak a multinacionális társaságok. A brüsszeli szabadságfogalom középpontjában a tőke szabad áramlása áll, ez pedig a globalizációt erősíti, szemben a nemzeti közösségek szabadságának kiteljesítésével.

Az EU – amelyik már ma is *államok felett álló képződmény* – a Lisszaboni Szerződés alapján egységes jogalannyá válna, lehetővé téve egy európai szuperállam létrehozását. Az Unió olyan mértékben lehetetleníti el a tagállamok önállóságát, a nemzeti parlamentek szerepét, hogy az egyes országok lényegében tartománnyá degradálódnak. (Az EU-jog a magyar parlament törvényhozása nélkül is kötelezően behatol a jogrendünkbe. A Habsburgok „csak" három terület önálló döntési jogát vették el. Az EU hármat hagy meg – legalábbis papíron.) Az Európai Bíróság világosan leszögezte egyik ítéletében: *„az unió joga felette áll minden vele ellentétes nemzeti jognak, beleértve az alkotmányokat is."* A regionalitás esetében követendő példának tekinti az önálló döntéshozó testületekkel (kormány, sőt helyi parlament) bíró régiókat. Ezzel valójában a nemzetállamok erodálása a célja, hiszen így Brüsszelhez a régiók nem a nemzeti kormányokon keresztül kapcsolódnának. (Persze a magyarság ezen alapuló autonómia törekvéseit az Unió – ellentmondva saját elveivel – már nem támogatja.)

Az Unió számos jelét adta annak, hogy *nem áll szemben az amerikai központú pénzügyi-gazdasági globalizmussal, hanem annak közvetítője a tagállamok felé*. Valery Giscard d'Estaing, az alkotmánytervezetet kidolgozó konvent vezetője egyenesen úgy fogalmazott, hogy az EU az USA-nak nem riválisa, hanem megbízható, együttműködő partnere kell, hogy legyen. Ennek jegyében felel meg Brüsszel egyre inkább a WTO kívánságainak, és többek között engedélyezi Amerikából génkezelt

mezőgazdasági termékek behozatalát, sőt európai termesztését. (Leleplező volt a CIA-repülőgépek európai, törvényellenes leszállásai körüli botrány is, amelynek során az EU magas szintű képviselői hazudtak a vizsgálatot végző parlamenti bizottság tagjainak, illetve megtagadták a válaszadást.)

Jelenleg Európában *birodalom építése zajlik reform álnéven*. Az eredetileg hat országot és 170 millió lakost tömörítő Unió a legutóbbi tagfelvételekkel 27 országra bővült, amelynek félmilliárd lakosa van, akik 22 különböző nyelvet beszélnek. Ma az Unió soknemzetiségű birodalomhoz hasonlít, maga José Manuel Barroso, az Európai Bizottság elnöke mondta ezt 2007-ben egy sajtóértekezleten. A birodalom definíciószerűen olyan állam, amely számos etnikailag, kulturálisan különböző nép felett uralkodik, és uralmát, legalábbis részben, erővel tartja fenn. E definíció pontosan ráillik az Európai Unióra, mert:

- népessége valóban igen vegyes, szinte minden országban más nyelvet beszélnek;
- az Unió fenntartása részben szintén erővel, mindenekelőtt gazdasági nyomással történik (a kvóták túllépését bírsággal sújtják, tilos a hazai ipar és gazdaság közvetlen támogatása, a költségvetési hiány túllépése az eurózónában csillagászati mértékű bírságot von maga után);
- hasonlóan más, a történelemből ismert birodalmakhoz, az Unió is terjeszkedik;
- az Unió irányítása sem demokratikus eszközökkel történik.

Az alternatíva: a Nemzetek Európája

A téves axióma: a jelenlegi EU-nak nincs alternatívája. A helytálló kijelentés: Európa népei együttműködésének nincs alternatívája. Ez nem a Jobbik Magyarországért Mozgalom sajátos felfogása, csak Magyarországon tűnik annak. Az úgynevezett euroszkeptikus vagy inkább eurorealista felfogást más országokban parlamenti pártok, vagy – mint Csehországban – maga az államfő képviseli. Talán érdemes Habsburg Ottó egy korábbi írását is idéznünk: „A kisállamok szálkák az uralkodó bürokrácia szemében. Nem hagyják magukat könnyedén egységesíteni, zavarják az egyetemes szabványosítás tervét, és miután nem felelnek meg az új hűbéruraknak, el kellene tűnniük… Érthető tehát, hogy a kisebb országok népeinek gondot okoz saját jövőjük, és Európát gyakran szkeptikusan szemlélik."

Európa lakói nem kívánnak egy birodalom részesévé válni. Felmérések szerint például Angliában a lakosság kilencven százaléka utasítaná el a birodalmi politikai berendezkedést szentesítő Lisszaboni Szerződést, ha szavazhatna róla. Egy korábbi magyarországi felmérés is azt mutatta, hogy a megkérdezettek hetven százaléka a nemzetállami együttműködés és nem egy egységes birodalom vagy föderatív állam mellett tenné le a voksát. Az emberek megértik az együttműködés szükségességét, de

- csak olyan formákat támogatnak, amelyek nem járnak a nemzeti szuverenitás olyan alapvető csonkításával, mint amit az alkotmány vagy a Lisszaboni Szerződés tartalmaz;

- a demokráciát valóban európai értéknek tekintik, ezért nem akarnak olyan államformákban élni, amelyeknek a politikáját nem tudják befolyásolni, ahol közhelyszerű tény a szakértők által egybehangzóan az Unióra ráolvasott demokratikus deficit;
- nem akarják feladni a második világháború után felépített európai szociális modellt, ezért elutasítják az Uniót jellemző neoliberális politikát, amelyet a legújabb szerződések alkotmány rangjára akarnak emelni.

Már a csatlakozási feltételeket meghatározó 2002-es koppenhágai csúccsal párhuzamosan megtartott civil szervezetek tanácskozásán megszületett ún. *Koppenhágai Kiáltvány* is alternatívát jelölt meg az akkor formálódó, 25 tagországú Unióval szemben. E dokumentum *célként a népek, nemzetek Európáját jelölte meg, a jelenlegi EU-t a gazdasági és politikai elit projektjének titulálva*.

Az EU szabályozó eszközei közül néhány olyan mechanizmussá vált, ami *meghamisítja a piacot*, és így sok fejlődő ország számára vált destruktívvá. Ezt tovább súlyosbították a bővítési tárgyalások eredményei, mivel azok valójában diktátumoknak az új tagországokra kényszerítését jelentették.

Meg kell szüntetni a nemzetközi konszernek meghatározó befolyását az EU politikai döntéseire. Ezek a Bizottsággal szorosan együttműködve a fő szószólói a gazdasági ultra-liberalizációnak és a közszolgáltatások privatizációjának. Hatalmas befolyású lobbirendszer működik Brüsszelben, amellyel a nemzetközi cégbirodalmak polipszerűen fonják körbe az uniós döntéshozatal minden színterét.

Létrejött, mint egy új kaszt, az eurokraták szilárd szövetségi rendszere, amely átível az Európai Parlament nagy frakcióin is, mivel az európai szocialisták és néppártiak (utóbbihoz tartozik a Fidesz) határozott egyetértésben vannak az Unió jelenlegi irányának helyessége tárgyában. Közösen lépnek fel, antidemokratikus eszközökkel (például frakciólétesítési feltételek szigorítása) azon erőkkel szemben, amelyek a Nemzetek Európájáért, a szabad és független nemzetek kölcsönös előnyökön alapuló együttélésének modelljéért küzdenek. Ezekkel az ún. euroszkeptikus erőkkel kíván a Jobbik az Európai Parlamentben közösen fellépni a kontinens országainak új alapokra helyezett együttműködéséért, a Nemzetek Európájának megvalósításáért.

A jövő Európájának nyitottnak kell lennie *az együttműködés rugalmas formái*, a kivételek iránt, *a népek önrendelkezési joga alapján*. A demokrácia megköveteli a nyilvános, kritikus vitát, választott politikai vezetőket, azok elszámoltathatóságát. A föderáció sok jelét felmutató irány, egy jövőbeli európai szuperállam, elvetendő. Az önrendelkezéshez való jogot az ENSZ-határozatokkal összhangban minden nemzet számára biztosítani kell.

A Jobbik Magyarországért Mozgalom egy ilyen elveken alapuló európai együttműködés mellett kötelezi el magát, ezt kívánja képviselni az Európai Parlamentben. A közvélemény-kutatások, az uniós alkotmányt és a helyére lépő Lisszaboni Szerződést elvető népszavazások is ennek az útnak a helyességét támasztják alá. Akik pedig kétségeket ébresztenek egy ilyen együttműködés

realitásával kapcsolatban, azok számára a választ a múlt alapján is megadhatjuk: a Maastricht előtti Európában a hangsúly a kölcsönös előnyökre épülő gazdasági együttműködésen volt, nem pedig egy európai szuperállam létrehozásán.

V. TEENDŐINK ITTHON ÉS BRÜSSZELBEN

Az Európai Unió jövőjének alakításában való részvétel, ezen belül a magyar célok megfogalmazása és érvényesítése nem valamiféle külpolitikai, integrációs kérdés, hanem mindennapi életkörülményeinket, valamint nemzetként való megmaradásunkat meghatározó feladat. Az életkörülmények befolyását természetesen félrevezető arra a kérdésre leszűkíteni, hogy a nemzetgazdaság mekkora összegű brüsszeli támogatáshoz juthat, azt melyik kormány hogyan használta vagy használná föl. Ennél tágabban kell megvizsgálnunk, hogy az egyes területeken milyen előnyben részesülünk, és milyen hátrányt kell elszenvednünk, hogyan lehetne eredményesebben érvényesíteni a magyar érdeket a jelenlegi rendszerben is, s melyek azok a lényeges kérdések, amelyek a jelenlegi Európai Unió keretein belül nem oldhatók meg. A következőkben a nemzetstratégia szempontjából lényeges területek helyzetét áttekintve határozzuk meg azokat a legfontosabb teendőket, amit a Jobbik Magyarországért Mozgalom megvalósítandó programjának tekint – itthon és uniós szinten.

Magyarok a trianoni határokon túl: nélkülük nincs Jobbik-stratégia

A trianoni békediktátum ellen reménytelen helyzetben az utolsó percig küzdő Apponyi Albert szavaival valljuk: „A magyarságot papíroson el lehet tüntetni, meg lehet kísérelni más eszközökkel a kiirtását és megfélemlítését, de az a magyarság ma még megvan, és amíg él, elévülhetetlen jogot formál a nemzeti léthez, amelyről soha és semmilyen körülmények között sem fog lemondani."

A trianoni diktátum óta magyar nemzetpolitika nem létezhet a határainkon kívül élő nemzetrészek érdekeinek képviselete, jövőjének tervezése nélkül. Ez *a feladat részben erkölcsi természetű*: még ma is minden megszülető magyarnak közel 25 százalék esélye van rá, hogy idegen állam polgára legyen, amelyik beolvadásra vagy éppen elvándorlásra készteti, jogaiban, életlehetőségeiben korlátozza. A másik háromnegyed – e szempontból – szerencsésebb sorsúra mindez kötelezettségeket is ró, a nemzeti szolidaritás elve alapján.

Az erkölcsi parancson túlmenően is könnyen belátható az *egymásrautaltság*: a globalizáció nemzeteket roncsoló folyamatának a magyarság nagyobb erővel állhat ellen, ha nem hagyja veszni a vele közös vérségű, anyanyelvű, történelmű és egyszokású milliókat. Nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy a két világháborút követően a rovásunkra megjutalmazott szomszéd népek több évszázados törekvése a magyar nép szállásterületének folyamatos csökkentése, s ezzel állami befolyásuk további kiterjesztése a Kárpát-medence belseje felé. Amennyiben sikerrel számolják fel a területükön élő magyar közösségeket, a maradék magyarhon lakói is védtelenebbé válnak. Az erdélyi, felvidéki, délvidéki, kárpátaljai nemzetrészeink

erősítése tehát nem csak e közösségek túlélését segíti, hanem az egész nemzet önvédelmi, népesedési és gazdasági kilátásait is nagyban javítja. Mindezek alapján fontos a program alaptételeként rögzíteni: a *Jobbik* az Európai Parlamentben sem csak a Magyar Köztársaság állampolgárainak, hanem a *Kárpát-medence valamennyi magyarjának az érdekében kíván fellépni*, együttműködve a magyar érdekekért küzdő határon túli magyar képviselőkkel is.

A további sorvadás, fogyatkozás, jövővesztés csak bátor és a nemzetérdek iránt elhivatott anyaországi politizálással állítható meg, mely szakít az eseménykövető, a cselekvés alóli kibúvókat kereső eddigi gyakorlattal. Hatékony nemzetközi jogi elvárás- és szankciórendszer hiányában *a magyar külpolitika elsőrendű célja kell legyen, hogy Magyarország számára védőhatalmi státuszt fogadtasson el* a tőle elszakított, szülőföldjükön őshonos magyar közösségek felett. Ez lehetővé tenné, hogy – amint azt Ausztria tette az első világháború után Olaszországhoz csatolt Dél-Tirol érdekében – Budapest a határon túli magyar közösségeket ért jogsértések és egyéb sérelmek esetén kellő jogalappal lépjen fel a nemzetközi fórumok előtt, illetőleg képviselje érdekeiket. Meg kell értetnünk, és el kell fogadtatnunk Európával, hogy az ezer évig közös államiságban élő magyar milliók sorsa és helyzete nem hasonlítható a más kontinensekről néhány évtizede bevándorlókéhoz, vagyis kisebbség és kisebbség között nagy eltérések vannak. Amennyiben ez a megkülönböztetés a jogi szabályozásban is teret nyer, akkor nem kell attól tartani, hogy az őshonos közösségek önrendelkezési igényeinek figyelembevétele a nyugat-európai status quo felborulását eredményezi.

Látni kell, hogy a nemzetállamok és a nemzeti öntudat képezik az Unió által is közvetített globalizációs folyamat fő akadályát, ezért a legnagyobb veszély a nemzeti közösségeket fenyegeti. Az Európai Unió rendszere jelenleg nem tartalmaz semmilyen megoldást arra, hogy a kisebbségi sorba kényszerített nemzeti közösségek hogyan boldoguljanak, hogyan jussanak el arra az őket megillető önrendelkezési szintre, amelyeket egyébként a nemzetközi egyezmények előírnak. A Jobbik a szövetséges erőkkel azon szeretne dolgozni az Európai Parlamentben, hogy ez a helyzet megváltozzon.

A Jobbik vallja, hogy a nemzetpolitikai fordulathoz mindenekelőtt *idehaza kell a rendet helyreállítani*, a magyar államot visszahelyezni történelmi szerepébe, s ezzel erős támaszt és jövőképet nyújtani a trianoni határokon kívülre szakadt honfitársainknak. E főcél mellett azonban az Európai Unió intézményi keretei között is minden lehetséges eszközt meg fog ragadni a magyar érdek érvényesítésére, az Európai Parlamentbe jutó képviselőit is ennek szolgálatába állítja, a következőkben felsorolt célokat tűzve ki számukra.

A magyar ügy európai közbeszédbe terelése

A magyar politika – s tegyük hozzá: a határon túliak pártjai – máig képtelen volt illetve valójában meg sem kísérelte az európai közélet megoldandó kérdései közé bevinni az erdélyi, felvidéki, délvidéki és kárpátaljai nemzetrészeink ügyét.

A kétségkívül meglévő közöny nem mentség a restségre, a megalkuvásra, az elszalasztott lehetőségekre. A trianoni békediktátummal elcsatolt magyarok jogfosztottságának az európai közvéleményben történő tudatosítása a helyzet megváltoztatásának első és megkerülhetetlen lépése.

Az önrendelkezési törekvések feltétel nélküli támogatása

Nem csak a regnáló anyaországi politikai elit, de a határon túli magyarok érdekképviseleteinek nagy része is alkuk foglya, külső elvárásoknak igyekeznek megfelelni saját közösségük építése helyett. Nagyrészt ennek köszönhető, hogy az autonómiakövetelések puszta megfogalmazása is gyermekcipőben jár. A Jobbik nem kíván a gyakran csak nevükben magyar pártokhoz igazodni, hanem készséggel támogat valamennyi önrendelkezési törekvést, mely az elcsatolt nemzetrészek cselekvő köreiben megfogalmazódik.

Kollektív jogok beépítése az EU jogrendszerébe

Az állammal nem rendelkező, vagy államuktól elszakított őshonos közösségek fennmaradását, illetve gyarapodását az egyénre szabott emberi jogok nem képesek szavatolni. Nem csak azt kell biztosítani ugyanis, hogy a nemzeti kisebbséghez tartozó személyek az önazonosságuk megőrzéséhez szükséges jogokkal rendelkezzenek, hanem azt is, hogy az ennek alapjául szolgáló intézményeket létrehozhassák, működtethessék, s a szükséges anyagi erőforrásokkal is rendelkezzenek. Ennek törvényi feltételrendszerét a nemzetiségek kollektív jogainak rögzítése jelentheti az EU joganyagában, mely hivatkozási alap lehetne a magyar önrendelkezési igények érvényesítésére is. A megbukott Lisszaboni Szerződés esetleges újratárgyalása és szövegezése alkalmat kínál a kollektív jogok elismerése iránti ismételt fellépésre.

Fellépés a sérelmet szenvedő magyarokért

Szerte a Kárpát-medencében származása miatt sok magyar van erőszaknak, hátrányos megkülönböztetésnek kitéve. A jogtiprások, sérelmek sora a megvert felvidéki szurkolóktól, a bántalmazott délvidéki fiatalokon és a koncepciós perben összesen 61 évre ítélt temerini fiúkon át szinte a végtelenségig folytatható. A Jobbik az ilyen ügyekben azonnal „fellármázná" az Európai Parlamentet és a közvéleményt, a megfelelő jogi fórumokon megküzdve az elégtételért, hogy az elkövetőkben tudatosítsa a jövőre nézve: „Ne bántsd a magyart!" Ennek érdekében a Jobbik támogatja egy olyan magyar jogvédő hálózat kiépülését, és szorgalmazza uniós támogatását, amely képes hatékony segítséget nyújtani az elszakított területeken élő magyarság egyéni és közösségi jogainak megsértése esetén.

Közös fellépés a sorstárs nemzetekkel

A Jobbik határozott világnézetű pártként értelemszerűen küzdőtársa valamennyi, a nemzeti érdeket a globalista beolvasztással szembeszegező erőnek, ez helyzetét az ún. euroszkeptikus pártok között jelöli ki. A sajátos magyar léthelyzet azonban

más típusú szövetségek kötését is célszerűvé teszi. Az Európában kisebbségben más államok fennhatósága alatt élő nemzeti közösségek (baszkok, katalánok, írek, dél-tiroliak, korzikaiak stb.) saját pártokkal illetve képviselőkkel is szép számban jelen vannak az európai közéletben. A velük való együttműködést az esetleges ideológiai különbségek sem akadályozhatják, a közös fellépés hozzájárulhat az elnyomással sújtott nemzettársaink sorsának jobbra fordításához.

Önrendelkezésünk visszaszerzése: saját törvényeink és azok szigorú betartatása

A állítás, mely szerint az Európai Unió jelenlegi rendszere, de különösen a Lisszaboni Szerződésben rögzítettek az egyes országok szuverenitásának megvonását jelentik, s azokat a brüsszeli központi hatalom tartományaivá degradálják, elsősorban a nemzeti parlamentek jogkörének megvonásával igazolhatók. Magyarország a Csatlakozási Szerződésben számos területen elfogadta az Unió joghatóságát, vagyis az uniós jog közvetlenül behatol a hazai jogrendbe, magasabb szintű még az alkotmánynak titulált alaptörvényünknél is. Vagyis abban az esetben, ha a két jogforrás között ellentmondás áll fenn, a hazai jogalkalmazásban a közös jog felülírja az alaptörvényünket. Ez a helyzet a Jobbik Magyarországért Mozgalom szerint elfogadhatatlan, nem mondhatunk le ilyen mértékben arról, hogy saját társadalmi viszonyaink törvényi szabályait magunk alkothassuk meg. Ezen a téren számos teendőnk van, olyan mulasztások pótlását is beleértve, amelyek nem a csatlakozásból adódnak. A legfontosabbnak a következőkben felsoroltakat tekintjük.

Jogalkotás és igazságszolgáltatás

Magyarországnak valódi alkotmányra van szüksége

Mai alkotmányunk, a parlamenti demokrácia és a piacgazdaság feltételeinek megteremtése érdekében módosított 1949. évi XX. törvény nem tekinthető alkotmánynak, legfeljebb egy, a parlamenti pártok pillanatnyi megegyezésének, és sokszor a nemzetközi szervezetek (NATO, EU) igényei alapján állandóan toldozott-foltozott alaptörvénynek. A magukat büszkén rendszerváltóknak nevezett pártok maguk vállalták ennek preambulumában egy új alkotmány megteremtését, amivel azóta is adósak. A Jobbik Magyarországért Mozgalom azt képviseli, hogy egy alkotmányozó nemzetgyűlés hivatott a magyar jogrend új alapokra helyezésére, a Szent-korona tanra épülő alkotmány kidolgozására és elfogadására.

A Szent Korona megtestesíti az ország régi szabadságait, joggá nemesedett szokásait, és az ország sarkalatos törvényeit, amelyeket összefoglaló néven Magyarország történeti alkotmányának nevezünk. A legfontosabb magyar alkotmányos alapelvek, amelyek államformától függetlenül kell, hogy érvényesüljenek:

törvénysértésre jogot nem lehet alapítani;

- a nemzet minden hatalom forrása;
- „a végrehajtó és törvényhozó hatalmat meg kell osztani;

- „minden etnikai, vallási és nyelvi kirekesztés, különbségtevés elfogadhatatlan;
- „erőszakos társadalmi átrendezések helyett jogkiterjesztés.

Mindezek érvényre juttatáshoz az uniós csatlakozással elvesztett nemzeti szuverenitást vissza kell szerezni, elsődlegesen az unió jelenlegi szabályainak megváltoztatásával, ha pedig ez nem megy, akkor végső esetben akár a kilépéssel.

Törvényeinket szigorítani kell

Az elmúlt két évtizedben nem csupán a gazdaságra, hanem a törvényhozásra is a liberális hegemónia nyomta rá a bélyegét. Ennek tudható be már a fogantatástól kezdve az emberi élet értékének devalválása, a hagyományos család szétverése, a deviáns magatartás tolerálásának igénye címén annak szinte követendő példává emelése, a társadalom egészének hatalmas anyagi károkat okozó banki, beruházási bűnügyek főkolomposainak kimosása, a közrend-közbiztonság katasztrofális helyzete, egyes régiókban a békés lakosság bűnözőknek – meghatározó módon cigány bűnözőknek – való kiszolgáltatottsága. Jelenlegi törvényeink ezek orvoslására jórészt alkalmatlanok, azok szigorítása megkerülhetetlen, ennek Brüsszel rosszallása nem emelhet gátat.

Törvényeink szigorú betartatása létérdek

Sajnálatos módon, sok esetben még olyan bűnelkövetések esetén sem érvényesül a többség érdeke, amikor egyébként erre a hatályos jogszabályaink lehetőséget adnának. Ennek érdekében:

- A rendőrség megerősítésére, a csendőrség felállítására van szükség

A bűnüldözés és részben a bűnmegelőzés érdekében a rendőrség megerősítésére, a falvakban a csendőrség felállításra van szükség. Hasonlóan több uniós tagállamhoz a csendőrség, mint egy külön erre a célra létrehozott, és – a jelenlegi rendőrséggel ellentétben – nem a kormány karhatalmi szerveként működő, bűnmegelőző és bűnüldöző szervezet lenne hivatott arra, hogy társadalmi együttélés szabályainak betartását határozott, következetes, részrehajlásmentes és szigorú fellépéssel kikényszerítse, a polgárok személyi és vagyoni biztonságát, a közösség vagyonát megóvja. A hivatás megfizetésével és vonzóvá tételével meg kell teremteni a feltételeket a személyi állomány minőségi megerősítésére. A rendőrségi vezetők kiválasztása, a megfelelő szakmai életpálya, az elismertség, a tekintély alapja – egy szükségszerűen hierarchikus rendszer csak így töltheti be a feladatát. A korszerű eszközállomány ne a békés tüntetők ellen fellépő készenléti rendőrség privilégiuma legyen, hanem minden feladathoz hozzá legyen rendelve. Ehhez nem forrás-átcsoportosításra van szükség tűzoltó jelleggel, hanem új alapokra helyezett rendvédelmi költségvetésre. Csak így lesznek képesek alkotmányos kötelezettségüket a kívánt színvonalon ellátni.

- Az igazságszolgáltatás folyamatát meg kell gyorsítani

A bűnelkövetéssel alaposan gyanúsítható személyek előállítást követő azonnali

szabad lábra helyezése, a tanúk megfélemlítése, a nyomozás, vádemelés lassúsága és az ítélkezési folyamat elhúzódása következtében az igazságszolgáltatás nem tölti be megfelelően feladatát. Ma a társadalom elementáris igénye, hogy ennek a folyamatnak minden fázisában áttöréssel járó előrelépés történjen.

A cigányság és a többség együttélése: a bűnözés elleni szigorú fellépés megkerülhetetlen

Politikai hovatartozástól függetlenül mindenki egyetért abban, hogy a magyar-cigány együttélés kérdése a magyar társadalom egyik, talán a legsúlyosabb problémája. A sajátos magyar helyzet azonban az, hogy a megoldás felé vezető úton az elmúlt két évtizedben még az első lépéseket sem tettük meg, sőt sok szempontból hátrafelé haladtunk. Egy betegség gyógyítása során az első lépés mindig a megfelelő diagnózis felállítása lenne, hiszen annak hiánya vagy rossz megválasztása esetén a beteget szinte biztos, hogy félrekezeljük. Sajnos nálunk ezt az első lépcsőfokot sem sikerült megmásznunk, a közélet szereplői még a valós diagnózis felállításával is adósak. Ennek számtalan oka van, de három, a helyzet tisztázását akadályozó jelenség kiemelhető:

- *A cigánykérdésről általában tilos beszélni*, és ha ez valamilyen ok folytán már nem tartható, akkor pedig az érdemi vita válik teljes mértékben lehetetlenné. A cigánykérdéshez kritikusan hozzáálló vitapartner homlokára ugyanis ilyenkor azonnal rásütik a rasszista bélyeget, így az illetővel a „politikailag korrekt" szereplőknek már szóba sem kell állniuk.
- A második nehezítő tényező az előzővel szorosan összefügg. A „rasszistáktól" megtisztított vitapartnerek ugyanis ezután már boldogan és akadály nélkül folytathatják *a cigány-magyar kérdés rózsaszínűre mázolását*. Ezzel azonban, akaratuk ellenére – egyesek szerint akaratuk szerint – csak súlyosbítják a helyzetet, hiszen az általuk felvázolt kép teljes ellentmondásban van a társadalmi tapasztalattal. A történelme során bizonyítottan befogadó magyarság felfogásának alapja ebben a kérdésben sem az előítélet, hanem a tapasztalat.
- A diagnózis felállításának harmadik akadálya, hogy a jelenlegi politikai elit képtelen az önkritikára, képtelen szembenézni és kimondani a tényt, hogy *a két évtizede folytatott cigánypolitika csődöt mondott*. Bíró András alternatív Nobel-díjas polgárjogi aktivista ekként fogalmazott: „hiányzik a többségi társadalomból a problémákkal való szembenézéshez és a kibeszéléshez szükséges bátorság. Arra, hogy nem merjük nevén nevezni, ami pedig tény: hogy a cigányság többsége esetében egy premodern társadalmi struktúráról van szó, egy specifikus kultúráról és embercsoportról, amely – hogy csak a leglényegesebb specifikumait említsem – évszázadokig nem járt iskolába, ezért kívül maradt az írásbeliségen, és ezért nem alakult ki írásos kultúrája. Ez kemény történelmi tény… Ráadásul – banális ugyan, de – közismert, hogy a roma téma a választások előtt úgy jön elő, hogy „hány kiló lecsóért vásároljuk meg a cigány szavazatokat". Mert így kezeli a politikai elit a cigányság ügyét. Ezek után miért csodálkozunk, hogy prostituálódik a roma elit egy

része, hogy lefekszik a pártoknak?”

A *Jobbik*, történelmi áttörést hozva, és egyúttal persze hihetetlen mértékű, elfogadhatatlan boszorkányüldözést kiváltva, *kimondta*, amit mindenki tud, csak az említett „politikai korrektség” jegyében el hallgattak: *létezik* a bűnözésnek egy sajátos, a többségi társadalomhoz tartozók bűnelkövetésétől jellegében és arányában eltérő formája, a *cigánybűnözés*. Ennek megállapítása és dokumentálása természetesen nem jelenti sem a cigányság kollektív megbélyegzését, sem rasszizmust, hiszen a jelenség mögött nem genetikai meghatározottságot, hanem sajátos szocio-kulturális hátteret jelölünk meg. A Jobbikot mindezek kimondásáért pont azok bélyegezték szélsőségesnek, akik a maguk szélsőségesen neoliberális gazdaságpolitikájukkal a foglalkoztatás olyan mértékű csökkenését idézték elő, hogy a cigányság felnövő generációi egyre kevésbé láthatják a munkát elsődleges megélhetési forrásnak. Annyit azonban elértünk, hogy ma már egyre többen – egyes médiumokat is beleértve – vállalják annak kimondását, hogy a cigánybűnözés valóban létezik. Ehhez azonban szomorúan hozzá kell tennünk, hogy több, a társadalmat felkavaró, cigányok által elkövetett, súlyos bűntett is hozzájárult.

A megoldást keresve a következő feladatokkal mindenképpen foglalkozni kell:
- A hazai cigányságról *készüljön egy átfogó* és megfelelési kényszerektől mentes *felmérés*. Ez választ kell, hogy adjon a legfontosabb kérdésekre: hány cigány ember él Magyarországon, mekkora az a demográfiai dinamika, amellyel lélekszámuk nő, milyen a valós anyagi, szociális helyzetük, a népességüket milyen arányban érinti a kriminalizálódás, milyen érzelmeket táplálnak a többségi magyar társadalommal kapcsolatban, él-e a cigányság egészében őszinte szándék az integrációra és a normakövető életmódra?
- A jelenlegi *szociális támogatás rendszerét át kell alakítani*. Természetes, hogy egy európai, modern társadalom szükségét érzi a szociális gondoskodásnak. A rosszul kitalált és annál is rosszabbul működtetett segélyezés azonban amortizálja a cigányságnak a munkához való hozzáállását és újratermeli a bűnözést. A rendszeres szociális segélyt egyrészről közmunka-kötelezettséghez kell kötni, másrészt a segélyt vagy annak egy részét nem készpénzben, hanem alapvető szükségletek – élelmiszer, ruha, gyógyszer, iskolai felszerelés stb. – kielégítésére fordítható jegyekben kell folyósítani. A családi pótlék kapcsán pedig meg kell fontolni, hogy az csak két vagy három gyermekig járjon, afelett pedig adókedvezmény formájában lehessen igénybe venni.
- A cigányság integrációja a többségi társadalomba való beilleszkedést jelenti, amit már kis gyermekkorban el kell kezdeni, az óvodában, az iskolában. Ezen a téren a feladat teljesítése érdekében indokolt lehet az oktatási intézmények célzott és ellenőrzött támogatás. Végre azonban egyezségre kellene jutni, hogy mi a szükséges külön foglalkozás, és mi a káros szegregáció – mert ma a kisebbségi jogvédők minden esetben vádlón a szegregációt kiáltják világgá, és tévesen, minden esetben követelik az integrációt. Holott számos közelmúltbeli iskolaügy mutat rá arra, hogy

az integráció vakbuzgó és adott körülmény mérlegelésétől független erőltetése mind a cigányság érintett tagjainak, mind a többségi magyarságnak is rossz. Emellett az iskoláknak hathatós szakmai támogatást és pénzügyi eszközöket kell adni ahhoz, hogy az oktatásban való részvétel alkotmányos jogát a helyi viszonyok figyelembevételével tudják érvényesíteni. Elfogadhatatlan az összeférhetetlen gyerekek problémájával küzdő önkormányzatoknak, iskoláknak a szegregáció vádpadjára ültetése és bírságolása, a megoldás lehetőségének biztosítása helyett. Tehát *a teljes tanulási-képzési folyamatot végig kell gondolni*, hogy minél több cigány fiatal jusson el a munkaerőpiacon keresett képzettséghez.

- *A cigányságnak magának kell megtalálnia a vezetőit*, mert a kisebbségi önkormányzatát irányítók többszörösen bizonyították alkalmatlanságukat és hiteltelenségüket. Lehetséges megoldás a hagyományaikra épülő vajdarendszer visszaállítása és jogrendünkbe illesztése.
- A cigánybűnözés elleni *szigorú fellépés megkerülhetetlen*.

A bűnüldözés eredményessége – és ezzel közvetve a bűn megelőzés érdekében – a cigány bűnözéssel különösen sújtott területeken speciális, az elkövetés szocio-kulturális hátterét, módját, a potenciális elkövetői kört, a nyomozás célszerű útját ismerő, arra kiképzett rendőrségi csoportokat indokolt felállítani.

Az Európai Unió a cigánykérdés tényleges megoldását nem kezeli súlyának megfelelően. A kisebbségi jogvédőkhöz hasonló egyoldalúsággal várja el minden területen a pozitív diszkriminációt. A cigányság integrációja a többségi társadalmakba összeurópai probléma, a megoldás érdekében közös, szigorúan ellenőrzött programokra és megfelelő forrásokra lenne szükség a való élettől elidegenedett, szépen hangzó frázisok és egyes országok megbélyegzése helyett. A megoldáshoz az út a közösségi normák betartására való nevelésen, az oktatáson, a szakképzésen és a munkahelyteremtésen át vezet. Ezzel egyidejűleg azonban a büntetési tételek szigorítására, a pozitív diszkrimináció megszüntetésére van szükség, hogy a könnyebb megélhetés törvénysértő útja lezáruljon.

A politikai szabadságjogok (gyülekezési, egyesülési jog, a vélemény-nyilvánítási szabadság és a sajtószabadság) lábbal tiprása elleni fellépés

A pártállami diktatúra bukását követően másfél évtizeddel, 2006 őszén Magyarországon megdöbbentő módon éledt újjá a véglégesen letűntnek hitt diktatúra. Ennek azonban kitapintható, egyértelmű előzményei voltak. Magyarországon 1994-98 között, majd különösen 2002 óta nem kevés esetben volt tapasztalható a politikai szabadságjogok durva megsértése. Rendszeres jelenség volt a rendőrség jogellenes és szakmailag kifogásolható eljárása kormány ellen tüntetőkkel, szervezetekkel szemben. Minderre a legdöbbenetesebb és véresebb bizonyítékot a 2006. őszi tüntetések rendőri „kezelése" szolgáltatta, amelynek során több ezer ember alapvető jogai sérültek meg, illetve több százan szenvedtek súlyos sérüléseket.

A 2006. őszi események itthon és a nemzetközi közvélemény előtt ismertek. A gyülekezési és véleménynyilvánítási jogaival törvényes keretek között élni akaró és a választási csalás beismerése miatt a kormány lemondását követelő emberek tömegével szemben a kormányzat brutális, súlyos sebesüléseket, maradandó egészségkárosodást okozó leszámolás jellegű akciókkal lépett fel. Mindez a 2006. október 23-ai gumilövedékes szemkilövésekben, könnygázas, lovasrohamos támadásokban és szabályos embervadászatokban csúcsosodott ki. A lélektani magyarázat: a Gyurcsány-kormánynak az előző rendszer MSZMP-KISZ fészkeiben szocializálódott politikai és rendőrségi vezetőinek kollektív tudatalattijából felszínre tört az a mérhetetlen gyűlölet, amit a rendszer ellenzői és az 1956-os forradalom és szabadságharc iránt éreznek (a bűnelkövető gyűlölete az áldozat iránt), és ez ilyen formában öltött testet. Továbbá azt próbálták elhitetni a társadalommal, hogy akik fellépnek a választási csalással hatalomra jutott, annak megtartásáért semmilyen eszköztől vissza nem riadó, az ország vezetésére méltatlanná váló kormánnyal szemben, azok a „békés többség" nyugalmát veszélyeztető csőcselék, akiket meg kell rendszabályozni.

Nem feledkezhetünk el az elsőfokú bíróságok dicstelen szerepéről sem a drákói ítéleteket eredményező statáriális eljárásokban és előzetes letartóztatások tömegesen alaptalan elrendelésében, hiszen a jogerős ítéletek döntő arányban bizonyították be, hogy az igazságszolgáltatás e fórumai remélhetően átmenetileg – sok esetben a vádat képviselő és előzetes letartóztatásokat kezdeményező ügyészséggel egyetemben – a politikai hatalom szolgáló leányaivá szegődtek.

Megalapozott kritika érte és éri a kormányt és a rendőrséget ezek miatt a jelentősebb jogvédő szervezetek – többek között a Nemzeti Jogvédő Alapítvány és Szolgálat, Civil Jogász Bizottság (ennek a szervezetnek társelnöke volt Morvai Krisztina, a Jobbik EP-listavezetője) – és az országgyűlési biztos részéről. A Civil Jogász Bizottság 2007-ben részletesen dokumentált, közel 300 oldalas jelentést készített a 2006. őszi, példátlan súlyosságú és mértékű rendőrségi brutalitásokról, ügyészségi és bírósági jogsértésekről, megnevezve a felelősöket, elsősorban a politikai vezetést, élén Gyurcsány Ferenccel.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága és az Alkotmánybíróság egybehangzóan, több alkalommal megállapította, hogy az állam kötelessége az alapvető jogok tiszteletben tartásában nem merül ki abban, hogy tartózkodnia kell megsértésüktől, hanem magában foglalja azt is, hogy gondoskodnia kell az érvényesülésükhöz szükséges feltételekről. Elvárható, hogy a rendvédelmi szervek mindenkor a törvényesség talaján álljanak, tiszteletben tartva a szabadságjogokat, a polgárok és a nemzeti ünnepek méltóságát.

Sajnálatos módon az Európai Unió berkeiben nem idézett elő felháborodást az emberi jogok tömeges, Európában szokatlan és egyébként ártatlan, más uniós állampolgárokat is érintő megsértése. Az olykor vehemensen fellépő Unió (például nemrég Grúzia esetében) semmilyen uniós jogkövetkezményt nem alkalmazott a magyar kormánnyal szemben. A brüsszeli központi hatalom alkalmanként rendkívül kényes az emberi jogok és az ún. „európai értékek" tiszteletben tartására. Ilyen eset

volt a neki nem tetsző kormánykoalíció megalakulása Ausztriában – prejudikált, szankciókat helyezett kilátásba és léptetett életbe, kivizsgált, majd kiderült, hogy árnyékbokszolásról volt szó. Más esetben – mint a most említett 2006-os magyarországi események – az indokolt, határozott lépés elmaradt.

A Jobbik az Európai Parlamentben azért fog küzdeni, hogy ilyen többé ne fordulhasson elő. A felelősök ne kerülhessék el jogos büntetésüket (egyetlen rendőri vezetőt sem vontak eljárás alá az azonosító jelvény nélkül utcákra vezényelt, békés polgárokat mozgó célpontoknak tekintő, magukból kivetkőzött rendőrtömegek véres és féktelen őrjöngéséért), a meghurcolt és testileg-lelkileg sérült civilek megfelelő jóvátételt kapjanak (eddig csak elvétve került sor kártérítés kifizetésére, arra is csak azt követően, hogy a Nemzeti Jogvédő Szolgálat több jogerős kártérítési ítéletet harcolt ki), továbbá a még folyamatban levő koncepciós eljárásokat szüntessék meg. A Jobbik fontosnak tartja a jogállami normák érvényesülésének garanciáját jelentő, valódi jogvédő szervezetek megerősödését és hatalmi önkényt ellensúlyozó működésének uniós támogatását, vállalja, hogy hangjukat az Unió fórumain felerősíti.

A Jobbik Magyarországért Mozgalom az Európai Parlamentben a gyülekezési, a szólás- és a sajtószabadság, és általában a politikai szabadságjogok kérdésében fel kíván lépni a kettős mérce ellen E jogok biztosítását nem tekinti egy ország belügyének, hanem valóban közös, európai értéknek, és szorgalmazni fogja az emberi méltóság védelmét, valamint az egyéni és közösségi jogok erőteljesebb érvényesítését az Unió területén, de különösen Magyarországon és az elszakított területeken élő magyarok körében.

Gazdaságpolitika: adósság-felülvizsgálat és előny a magyar vállalkozóknál

2009 elejére a magyar gazdaság szinte minden mutató alapján katasztrofális helyzetbe került, ezek társadalmi következményeivel együtt. A teendők meghatározásához először a diagnózist kell felállítanunk, elemezve a *leglényegesebb problémákat*.

A rendszerváltás gazdaságpolitikája és következményei

Eladósodás és piacvesztés

A magyar gazdaság legnagyobb problémája az ország nemzetközi összehasonlításban is kirívó eladósodottsága – ami részben a külföldi tulajdon szélsőségesen nagy szerepéből adódik – , másrészt az ország nagymértékű piacvesztése. Hazánk bruttó eladósodottsága 100 milliárd euró, vagyis egy családra 7 millió forint adósság jut. Hogyan alakult ez ki?

A hetvenes években a kőolajár-robbanást követő világpiaci árváltozások Magyarországnak 20%-os cserearány-romlást és a külkereskedelmi mérlegben jelentős veszteséget okoztak. Az ország vezetése politikai okokból külföldi hitelek felvétele mellett döntött. Az 1974 és 1979 között felvett 3,6 milliárd dollárnyi nettó forrásbevonásért „cserébe" 1974-89 között 11 milliárd dollár kamatot fizetett ki az

ország, úgy, hogy közben a nettó külföldi államadósság 15 milliárd dollárra duzzadt. Ebből az adósságcsapdából való kitörésre a rendszerváltás kezdetén nyílt meg a lehetőség. Az Antall-kormány azonban a neoliberális közgazdászok felfogását követve meg sem próbálkozott az adósság legalább részbeni leírattatásával, miközben pl. Lengyelország tízmilliárd dolláros adósság-elengedésben részesült. A helyzetet tovább rontotta, hogy 1997-ben a költségvetésnek a Magyar Nemzeti Banknál vezetett lejárat nélküli és nulla kamatozású forinttartozását kamatozó devizaadóssággá alakították át. (Ez a Surányi György vezette MNB tulajdonában álló bécsi CW Bank botrányos és törvénytelen üzleteiből keletkezett 70 milliárd forintos veszteség fedezéséhez kellett.)

A helyzetet jelentősen tovább rontotta az 1990 utáni kereskedelmi és pénzügyi liberalizáció, valamint a privatizáció. Az idetelepült multik sok esetben a hazai termelést leépítették, vállalataink piacát átvették. Mindezek következtében 2003-ig 8 milliárd eurónyi külföldi és belső piacot vesztettünk el. Az idetelepült multinacionális cégek egyre több jövedelmet visznek ki az országból, és elsősorban ez okozza a fizetési mérleg nagymértékű hiányát. 2007-ben (ez az MNB által közölt legfrissebb éves adat) a kivitt jövedelem 7,4 milliárd eurót tett ki. A fizetési mérleg hiánya miatt az ország külső adóssága gyorsan növekszik, 2002 végén a nettó külföldi adósság még „csak" 16 milliárd eurót tett ki, ez 2008. III. negyedév végére 65 milliárdra növekedett. Ugyanezen idő alatt 32 milliárd eurónyi jövedelmet vittek ki az országból.

A magyar gazdaság duális jellege

Gazdaságunk egyik részét a hazánkba betelepedett *multinacionális cégek* alkotják, s velük kell versenyeznie a hátrányos helyzetbe hozott, piacait elvesztett, nem megfelelő tőkeerejű, *magyar tulajdonú termelői szektor*nak. A multinacionális cégek gyakorlatilag összeszerelő munkát végeznek, a külföldön (pl. Kínában) gyártott alkatrészeket itt összeszerelik, a késztermékeiket pedig külföldön (pl. Németországban) értékesítik. Ezt a folyamatot az Európai Unió neoliberális „vívmányai" teszik lehetővé, a tőke és az áru szabaddá tett áramlása. Ezeknek a társaságoknak a kapcsolata a magyar gazdasággal minimális, adókedvezményekben részesülnek, profitjukat pedig kiviszik az országból. Az uniós csatlakozásunkig vámszabadterületi szektoronként tartották nyilván őket, számuk mintegy kétszázra tehető. 90%-ban exportra termelnek, kihasználva, de nem megfizetve a viszonylag jól képzett munkaerőt és infrastruktúrát. Ugyanakkor a munkahelyeknek mindössze 2%-át biztosítják. A GDP-növekedés kb. kétharmada a külföldi tulajdonú vállalatok termeléséből származik, így ez a makrogazdasági mutató sok esetben hamis következtetések levonására és ellentmondásos gazdaságpolitikai döntésre ad lehetőséget. Amennyiben az állam a gazdasági növekedést a vállalatokat terhelő adók és járulékok egységes csökkentésével kívánja ösztönözni, akkor szembe kell néznie azzal a következménnyel, hogy ez a csökkentés a gazdasági teljesítmény felét kitevő multiknál csapódik le, akik ezt nem beruházásra – vagyis növekedésre

– fordítják, hanem extraprofitként kiviszik az országból.

A pénzügyi világválság következményei

A 2008 őszén kirobbant pénzügyi világválság a nemzetközi pénzügyi szervezetek által is elismerten Magyarországot különösen sújtja – éppen az előzőekben részletezettek, az eladósodás mértéke és a külföldi tulajdonú társágoknak a gazdaságban betöltött meghatározó szerepe miatt. A Nemzetközi Valuta Alap által dobott „mentőkötél" valójában nem a magyar társadalom megsegítését szolgálja. Gyurcsány Ferenc miniszterelnök sikereként jelenítették meg az IMF 12,5 milliárd dolláros készenléti hitelét – amit utóbb a Világbank és az Európai Unió ugyanennyivel toldott meg. Már a 12,5 milliárd is hatalmas összegnek tűnik, de azért nem árt egy összehasonlítást tennünk. Forintra átszámítva 2500 milliárdról volt szó, ami nem több, mint az állam hiteltörlesztésének kétévi kamatterhe. Amennyiben a nemzetközi pénzügyi szervezetek valóban Magyarország megsegítésére törekednének, akkor ezt engedték volna el, vagy legalább az átütemezést tennék lehetővé. Az így felszabaduló források révén lehetne talpra állítani és megerősíteni a munkahelyeket teremtő és közterheket viselő hazai tulajdonú gazdaságot.

Miért sietett segítségünkre a Nemzetközi Valuta Alap? Már a kérdés feltevése is téves! Az IMF nem rajtunk segít, a pénzügyi csődtől azért menti meg az országot, hogy a hitelek törlesztését tovább tudjuk folytatni. Az általa biztosított pénz a hitelt nyújtó külföldi bankokhoz kerül, belső felhasználás legfeljebb annyi lesz, amennyire a szemfényvesztéshez szükséges. A keret felhasználásáról szóló első döntések pontosan ennek a szándéknak felelnek meg. Az Országgyűlés 2008 őszi ülésszakának utolsó napján a képviselők nagy többséggel megszavazták a „Pénzügyi közvetítő rendszer stabilitásának erősítését" célzó törvényt, s ezzel félreérthetetlenül elfogadták az IMF általi rövid pórázon tartásunkat. (A törvény elfogadásához az MSZP-nek megvolt a kényelmes többsége, ennek ellenére sajnálatos módon a Fidesz is áldását adta a bankokat támogató pénzügyi csomagra.) Nagy árat kell fizetnünk ezért a „segítségért". Az IMF újabb és újabb konvergenciaprogramok előírásával akar minél többet kisajtolni a magyar társadalomból, egyúttal a privatizációt a humán szférára is kiterjesztve.

A kialakult pénzügyi világválságot érdemes egy másik aspektusból is megítélni. Eszerint tulajdonképpen nem a globális gazdasági-pénzügyi rendszer van válságban, hanem éppen általuk a nemzetgazdaságok végső kivéreztetése zajlik. Ezzel párhuzamosan a csődbe jutott nagy ipari cégek és bankok még nagyobbak általi felvásárlásával a tőkekoncentráció minden eddiginél nagyobb mértéke alakul ki – ami megkönnyíti a világ pénz- és gazdasági ügyeinek egy főhatalom általi irányítását.

Társadalmi következmények

A gazdasági visszaesés következtében a foglalkoztatottak száma 1989 és 1995 között másfél millióval csökkent. A munkahelyek közel egyharmadának megszűnésére

Magyarország történelmében még a világháborúk alatt sem volt példa. A reáljövedelmek rövid idő alatt 13%-kal estek vissza, miközben a társadalomban rendkívüli polarizáció ment végbe. Létrejött az a felső néhány tízezres réteg, akik túlnyomó többsége szerencséjét annak köszönhette, hogy az előző rendszerben betöltött pozíciójából adódóan „jókor volt jó helyen" – ahogyan azt Gyurcsány Ferenc saját megvagyonosodásával kapcsolatban cinikusan megfogalmazta.

Egy átmenet mindig okoz megrázkódtatásokat és vesztes csoportokat, az a polarizálódás azonban, amely a magyar társadalmat 20 év után jellemzi, elfogadhatatlan. A lakosság felső 5–6%-nyi rétegének, a „globalitás lokális elitjének" jövedelme közel harmincszorosa a reménytelenül leszakadt, 30%-nyi „roncstársadalom" jövedelméhez képest. Szélesebb polgári réteg nem alakulhatott ki, a korábban viszonylag stabil életfeltételekkel rendelkező középréteg egy része is lesüllyedt. A népesség aggasztó fogyása pedig a jövőbe vetett hit hiányát jelzi.

Legfontosabb teendőink

A gazdaság terén a Jobbik Magyarországért Mozgalom által legfontosabbnak tartott feladatokat az előzőekben megadott diagnózis alapján jelölhetjük ki.

Szakítás a gazdasági fundamentalizmussal és a neoliberális gazdaságpolitikával

Globalizációs doktrína, az ennek megfelelő világszemlélet tantétele, hogy a gazdaság az egész világtörténelem elsődleges hajtóereje. A gazdasági fundamentalizmus azt követeli meg, hogy ha a társadalmi érdekek ütköznek, mindig a gazdasági szempont érvényesüljön. Ennek megfelelően a gazdaság szuverenitását különösen az állammal, a közhatalommal szemben kell érvényesíteni. A magántőkés mint a társadalom „kenyérkeresője", értékteremtője jelenik meg – míg az állam, mint adó-szívó vámpír és korlátokat állító lábatlankodó tűnik fel. A rendszerváltás két évtizede alatt Magyarországon – hol nyíltan kimondva, hol csak tettekben – ezeket a doktrínákat érvényesítették. Így a Jobbiknak ki kell mondania – tűnjék bár populistának –, hogy számunkra a gazdaság nem öncél, nem az ember van a gazdaságért, hanem a gazdaság az emberért. A Jobbik határozottan állást foglal egy erős, a nemzeti érdekeket aktívan szolgáló állam mellett. Tehát mi nem az állami újraelosztás arányának csökkentésében látjuk a kiutat, hanem az újraelosztás ésszerű átalakításában.

Az ország iparának rendszerváltáskori összeomlása és piacvesztése, a külföldi tőke minden nemzetközi összehasonlításban extrém mértékű túlhatalma és a vészes mértékű eladósodás a neoliberális gazdaságpolitika eredménye és egyben az egymást követő kollaboráns kormányaink bűne. Ma már olyan ismert és nagy befolyású közgazdászok és pénzemberek fordultak szembe a szabad piac mindenhatóságát hirdető ideológiával, mint a Nobel-díjas Joseph Stiglitz (a Világbank volt fő közgazdásza). Ugyanakkor az Európai Bizottság és az uniós parlament mindhárom nagy frakciója a neoliberális ideológia elkötelezettje. Ezért a Jobbik Magyarországért Mozgalom alapvető feladatának tekinti, hogy Brüsszelben

– összefogva az euroszkeptikus képviselőkkel – erőteljes propagandát fejtsen ki az unió neoliberális gazdaságpolitikájának megváltoztatása érdekében.

A duális gazdaság felszámolása – a multinacionális vállalatok és Magyarország viszonya

Ideje felszámolni azt az egyre mélyülő szakadékot, amely a rendszerváltás óta betelepülő, egyre nagyobb teret nyerő multinacionális vállalatok és a növekvő nehézségekkel küzdő, magyar tulajdonú termelői szektor között tátong. Meggyőződésünk, hogy a magyar gazdaságot jellemző dualitás felszámolásához elsősorban gazdasági paradigmaváltás szükséges – a neoliberális gazdaságfilozófiától való elszakadás, valamint a magyar érdekek érvényesítése a gazdaságban.

A duális gazdaság felszámolásának első lépéseként elkerülhetetlennek tartjuk, hogy egy nemzeti érdekeket szem előtt tartó kormányzat határozottan érvényesítse azokat a multinacionális vállalatok működésére vonatkozó célkitűzéseket, amelyeket az OECD tagállamok – köztük Magyarország – irányelvben fogalmaztak meg és fogadtak el 2000. június 27-én. Az Irányelvek ajánlások, amelyeket az OECD tagállamok kormányai közösen javasolnak a multinacionális vállalkozások számára, vagyis az Irányelvekből annyi valósul meg egy adott országban, amennyit az ország kormánya abból érvényesíteni képes.

Az Irányelveket aláíró államok deklarált célja, hogy előmozdítsák a multinacionális vállalatok pozitív hozzájárulását a gazdasági, technológiai, környezeti, és társadalmi fejlődéshez, valamint, hogy a működésük során esetleg előforduló nehézségeket minimálisra csökkentsék. Amíg azonban ez utóbbi cél megvalósulása érdekében a magyar kormányok egymásra licitálva versenyeztek a multinacionális vállalatok kegyeiért különböző adókedvezmények, adminisztratív könnyítések és támogatások nyújtásával, az előbbi – Magyarország felemelkedését szolgáló – célok közül semmit nem érvényesítettek.

Az OECD Irányelvek kimondják, hogy a multinacionális vállalkozásoknak maximálisan figyelembe kell venniük annak az országnak az érvényben levő szabályait, ahol működnek, valamint az egyéb érdekeltek szempontjait. Általános irányelvként a dokumentum leszögezi, hogy a vállalkozások:

- járuljanak hozzá a gazdasági, társadalmi és környezeti fejlődéshez, hogy fenntartható növekedést érhessenek el;
- tartsák tiszteletben a tevékenységük által érintettek emberi jogait, a befogadó kormány nemzetközi kötelezettségvállalásaival összhangban;
- a helyi közösséggel szorosan együttműködve ösztönözzék a helyi kapacitás – ideértve az üzleti érdekeket – növekedését, valamint fejlesszék a vállalkozás tevékenységét a belföldi és külföldi piacokon, a helyes kereskedelmi gyakorlatokkal összhangban;
- ösztönözzék az emberi tőke képzését, különösen munkahelyek és az alkalmazottak képzési lehetőségeinek megteremtésével;
- tartózkodjanak a törvényi vagy rendelkezési keretek között nem szabályozott

környezetvédelmi, egészségügyi, biztonsági, munkaügyi, adóügyi, pénzügyi vagy egyéb tárgyi kivételezések kérésétől vagy elfogadásától;
- támogassák és tartsák be a helyes vállalati vezetési alapelveket, alakítsanak ki és kövessenek helyes vállalatvezetési gyakorlatokat;
- alakítsanak ki és alkalmazzanak hatásos önellenőrző mechanizmusokat és irányítási rendszereket, amelyek támogatják a vállalkozások és a működési területükön található társadalmak közötti, kölcsönös bizalmon alapuló kapcsolatot;
- a rendszabályok megfelelő közzétételével – képzési programokon keresztül is – segítsék elő, hogy az alkalmazottak tisztában legyenek és betartsák a vállalati rendszabályokat és politikát;
- tartózkodjanak a diszkriminatív vagy fegyelmi lépésektől olyan alkalmazottak esetében, akik jóhiszemű jelentést tesznek a vállalati vezetés vagy a felelős állami hivatalok számára, a törvényt, az Irányelveket vagy a vállalkozás szabályzatát megszegő gyakorlatokról;
- lehetőség szerint ösztönözzék az üzleti partnereket, ideértve a beszállítókat és alvállalkozókat, hogy az Irányelvekkel összhangban álló vállalati alapelveket kövessenek;
- tartózkodjanak a helyi politikai tevékenységekben való nem megfelelő részvételtől.

Az Irányelvek továbbá konkrét ajánlásokat is megfogalmaznak, amelyek közül fontos megemlíteni a munkavállalók szakszervezeti érdekképviseletére, a gyermek- és kényszermunka, valamint a hátrányos megkülönböztetés eltörlésére, a helyi munkaerő alkalmazására, a képzés és szakismeretek javítására, a környezet, a közegészség és a fogyasztók védelmére, a korrupció elleni küzdelemre, a helyi és nemzeti innovációs kapacitások fejlesztésére, valamint a technológiák terjesztésére, a tisztességes versenyre, valamint az adóterhek arányos viselésére és időben történő adófizetési kötelezettségekre vonatkozó javaslatokat.

Fontos nemzeti érdek, hogy az OECD Irányelv ajánlásait a mindenkori magyar kormány érvényesítse, ennek érdekében az OECD tagállamaival együttműködjön, és – ha szükséges – más országok tapasztalataiból, érdekérvényesítési gyakorlatából merítsen.

Az államadósság terheinek csökkentése

A magyar gazdaságot gúzsba kötő külső és belső államadósságot, az adósságszolgálat jelenlegi rendszerét felül kell vizsgálni, fel kell vetni az adósság részbeni vagy akár teljes egészében való elengedését.

Horribilis mértékű eladósodásunk nem a nettó forrásbevonás nagyságából, hanem a világgazdaság több évtizedes működési zavaraiból fakad, ezekért a zavarokért a hitelező országok is felelősek. Jogos tehát, hogy miután az eladósodásunkból származó előnyöket (a kivitt kamatokat és profitot, a magyar piacok megszerzését) élvezték, ezért a megoldásból adósság-elengedéssel és átütemezéssel vegyék

ki a részüket. Félrevezető az a gyakran hallható érvelés, mely szerint adósságunk leirattatását azért nem kérhetjük, mert ma már hitelezőink egy jelentős része japán és más külföldi kisember, akiknek a pénzét nem vehetjük el. Mi senki pénzét nem vettük el, az adósságunk részben kamatok, részben az Unió cégei által elfoglalt magyar piacok miatti veszteségből és a privatizáció és tőkeáramlás liberalizálása nyomán bejött működő tőke által kivitt profit miatt halmozódott fel. A japán és más kisemberek, valamint a multinacionális tőke nyerészkedtek rajtunk, mint ahogyan a többi eladósodott országon is, amiben természetesen benne volt az a kockázat, hogy nyereségüket esetleg elveszíthetik.

Az ország belső államadósságának felhalmozódásában jelentős szerepe van az 1991. évi jegybanktörvénynek, amely kötelezővé tette, hogy a költségvetési hiány finanszírozása jegybanki kölcsön helyett a pénzpiacokról történjen. A kialakult helyzetben ezen az elven változtatni szükséges.

A hazai vállalkozások támogatása

Két évtizede egyoldalúan a külföldi tulajdonú társaságokat támogatja a magyar állam, különféle adókedvezményekkel. Ideje ezt megfordítani, minden területen a hazai vállalkozásokat, kiemelten a kis- és közepes vállalkozásokat kell kedvező helyzetbe hozni, hiszen ez a munkahelyteremtés és a bevételek növelésének elsődleges eszköze. Ez minden parlamenti párt mindenkori programjában szerepel, de soha nem érvényesítik, mivel tisztában vannak azzal, hogy a globális főhatalmat képviselő multinacionális társaságoknak való megfelelés politikai hatalmuk záloga.

A hazai vállalkozások exportképességének javítása érdekében létre kell hozni azokat az intézményeket, amelyek megfelelő állami támogatással (fejlesztések, marketing, piaci kapcsolatok szervezése) ezt elősegítik. Érvényesítendő szempontként csak azok a vállalkozások számíthatnak támogatásra, amelyek privatizációs visszaélésekben nem érintettek.

Fel kell számolni azt a káros, a privatizáció következtében kialakult kiszolgáltatott helyzetet, amibe a hazai termelők kerültek a külföldi feldolgozóktól, nagykereskedőktől, kereskedelmi láncoktól. A termelők szövetkezésének állami segítséggel történő megszervezésével vissza kell szerezni az ellenőrzést a feldolgozás és az értékesítés felett.

Átláthatóvá kell tenni a pályázatokat, meg kell változtatni az uniós forrásokhoz való hozzáférés feltételeit, megkönnyítve a nem tőkeerős kis- és közepes vállalkozások eredményes pályázását. Az önerő mértékének a meghatározása, a lehetetlen gazdasági növekedés előírásának eltörlése, az adminisztrációs terhek csökkentése is ezt segítheti elő.

Az orosz piacok visszaszerzése és új gazdasági kapcsolatok keresése

Jelenleg az orosz kereskedelmünkben 3 milliárd dolláros hiányunk van, és ez a hiány az energiaárak emelkedése esetén tovább fog növekedni. El kell érni, hogy az

energiaimportot magyar termékekkel és ne a nemzetközi pénzpiacon felvett hitelekkel fedezzük. A mindenkori magyar kormánynak külpolitikája meghatározásakor erre is tekintettel kell lennie. Egyúttal erőteljesebb és eredményesebb gazdasági kapcsolatot kell létesíteni a rokonnépek államaival (pl. a nyersanyagban bővelkedő Kazahsztán), illetve olyan dél-amerikai és ázsiai államokkal, amelyek nem kívánnak betagozódni a globális világrendbe (Pl. Irán, Malajzia, Ecuador, Venezuela stb.).

A pénzintézetek visszaszerzése

A privatizáció során a bankrendszer 90, a biztosítási szektor 100%-ban külföldi kézbe került. Ez nemzetközi összehasonlításban megint csak páratlan helyzet, aminek következményeként hatalmas nyereséget visznek ki az országból. El kell érnünk, hogy a hazai gazdaság finanszírozása jelentős részben hazai tulajdonú bankokhoz kerüljön vissza, például helyi hitelszövetkezetek alapításával, majd országos hálózattá fejlesztésével.

A privatizáció felülvizsgálata, a nemzeti vagyon visszaszerzése és megvédése

Fel kell tárni az 1988 óta elkövetett, a nemzeti vagyon elherdálását eredményező jogsértéseket, és a jogellenes szerződéseket érvényteleníteni kell az eredeti állapot helyreállításával. A megmaradt nemzeti vagyon védelmében olyan törvény kell, amely hatékonyan akadályozhatja meg a megmaradt tulajdon eladását, illetve hatékony szabályozást ad a csalárd módon elidegenített nemzeti vagyon jogi eszközökkel történő visszaszerzésére.

Az elszakított magyarsággal való gazdasági kapcsolat fejlesztése

Az uniós tagság kevés valódi előnyeinek egyike az, hogy a Kárpát-medencei magyarsággal a gazdasági kapcsolatok a korábbihoz képest erőteljesebben kiépíthetők. A hazai gazdaságpolitikának a határon túli magyarságot a fejlesztésekbe be kell vonni oly módon, hogy nem az embereket kell a munkához, hanem a munkát, a beruházásokat kell hozzájuk vinni. Ennek az alapelvnek az érvényesítése ad segítséget ahhoz, hogy a Kárpát-medencei magyarság a szülőföldjén maradhasson.

A termőföld tulajdona: a tőkehasznosulás eszköze helyett fennmaradásunk lételeme

Európa szívében, a Kárpát-medence közepén a 9,3 millió hektár magyar államterület 83 százaléka termőterület, míg a föld 63 százaléka mezőgazdasági művelés alatt áll. Ezen belül a legértékesebb művelési ág a szántóterület 48,5 % (4,5 millió hektár). Ez az arány kétszerese az EU, négyszerese az OECD országok és ötszöröse a világ átlagának. A hazai földfelszín egy „édesvíztenger" fölött helyezkedik el, amely – becslések szerint – 2 milliárd ember ivóvízkészletét fedezi. Több évezredes termelési kultúrája és a mezőgazdaság ökológiai adottságai (az ún. agrár-ökopotenciál) alapján a magyar föld 30 millió ember magas szintű élelmezésére képes. Ezek alapján a *Pannon biogeográfiai régió* a pusztító kataklizmákkal fenyegető globális

éghajlatváltozás következményeit képes kivédeni, *népességének a túlélés esélyeit biztosítja*, fizikai és élelmezésbiztonságot nyújt.

A termőfölddel kapcsolatos valamennyi meghatározó kérdés természetesen szorosan összefügg a mezőgazdasággal és a vidékfejlesztéssel. Kiemelt tárgyalását az teszi indokolttá, hogy a *földtulajdon* nemcsak tőkeképző és hasznosító eszköz, hanem természetföldrajzi, *materiális tárgya az államterületnek*. Mint ilyen, döntő létalapja a társadalomnak: az államnak a földtulajdont a közjó szolgálatába állító hatalmától függ a népesség sorsa, a mezőgazdaság élelmiszertermelő szerepének alakulása, a vidék és a társadalom életminősége, a közeljövő kihívásai miatt pedig a puszta etnikai fennmaradás. Végül, mivel a föld szűkös közgazdasági jószág, tulajdona erőforrás-monopóliumot is jelent: birtoklása a rajta kívül állókat kizárja az elsajátításból, vagyis – a tulajdon más tárgyaitól eltérően – hatalompolitikai-uralmi tényező. „Akié a föld, azé az ország."

Földviszonyainkat 20 éve *a globális tőkehasznosulásnak elkötelezett, neoliberális birtokpolitika uralja*. Ennek célrendszerét a polgári demokratikus földreform elvetése teljesítette. Az eredeti tőkefelhalmozással a szűk hatalmi agrárelit részére az agrár- és földtőke mint közvagyon magánelsajátítását biztosította: a földprivatizáció, mezőgazdaságunk elsorvasztása, a parasztság – mint történelmi osztály – megsemmisítése és a torz birtokszerkezet, amelyben az államszocialista nagyüzem uralmát a „vadkapitalizmus" nagybirtokrendszere váltotta fel. E folyamat központi vezérlőműve a földjogi rendezés lett.

Az uniós csatlakozásunk következményei

A pénzgyarmatosítás okozta társadalmi bomlás miatt megmaradásunk előfeltétele, hogy az államnak – az EU tagjaként is – szabad önrendelkezése legyen a területét alkotó föld tulajdoni és használati rendje fölött; továbbá hogy – szintén közérdekből, állampolgárai javára – maga döntsön a mezőgazdaság és az élelmiszeripar termelési képességéről. *Uniós tagságunk a Magyar Állam szuverenitását* mindkét létkérdésben *elvonta*. A földügyben ezt politikai alávetésünk valósította meg, míg mezőgazdaságunk a KAP (közös agrárpolitika) kötelező intézményrendszerének a diktátuma alá került.

Az egyébként sokáig *jól leplezett uniós diktátum térségünknek nagybirtokrendszert jelölt ki*, s ez önmagában is leleplezi az uniós értékrend hamisságát, a társadalom közérdekeivel való szembenállását. A nagybirtok ui. *nem társadalmi szükségleteket elégít ki*, hanem a tőkehasznosulást, működtetőjének a nyers, magánelsajátítási érdekét, *a nemzetek feletti agrártőke nyereségnövelését* szolgálja: „ne életet, hanem pénzt teremjen a föld!" – a tőketulajdonos javára. Az EU ezt az intézményt a *szabad tőkeáramlás* (mint legfőbb közösségi vívmány) érvényesítése jegyében építi ki a peremtérség mezőgazdaságában, Elmaradt tehát a földreform és a családi gazdálkodás megalapozása. A földprivatizáció a nagyüzemi szektor nyomasztó túlsúlyát, az árutermelő kis- és középüzem hiányát, továbbá a gazdálkodásból megélni képtelen kisüzemek milliós tömegét alakította ki. Eszerint, a magyar

termőföldalap a gazdálkodó üzemek között úgy oszlik meg, hogy az összes gazdaság 92%-a a földalapnak alig 10 százalékából részesül, míg a gazdaságok 8%-a – vagyis a legnagyobb méretű üzemek – az összterület 90 százalékát birtokolják. A földtulajdon és a földhasználat alanyi kettéhasadását, ennek intézményesülését – amely mögött a családi gazdálkodás elvetése, a természetes személy földművelő földtulajdonossá válásának a megtagadása rejlik – a földhaszonbérlet viszonyai tárják fel. A földbérlet aránya – a törvény kijátszását lehetővé tevő szívességi földhasználattal együtt – országosan 62%.

A magyar termőföld megvédésének-visszaszerzésének útja

A Magyar Állam a Csatlakozási Szerződésnek azzal a politikai feltételével vált az EU tagjává, hogy lemondott a saját államterületét alkotó föld feletti önrendelkezéséről, s ezt átengedte az EU legfőbb közösségi vívmánya, a tőke szabad áramlása igényeinek. Tekintettel arra, hogy a külföldiek földtulajdon szerzésének – aminek részben már ma sem sikerült gátat szabni – hét éves moratóriuma 2011-ben lejár, a legfontosabb nemzetstratégiai feladat a szükséges törvények megalkotásával a politikai elit e bűnének jóvátétele. Ennek érdekében igényt kell támasztanunk a Csatlakozási Szerződés földre irányadó rendelkezéseinek felülvizsgálatára, módosítani kell a hatályos Földtörvényt, be kell vezetni a mezőgazdasági üzemszabályozást, és törvényt kell alkotni a földvédelemről.

A Csatlakozási Szerződés felülvizsgálata

Az új tagállam földjének a „tőkeszabadság" szerinti jogi minősítése sem az EU Alkotmányos Chartájában, az Európai Közösségeket megalapító Római Szerződésben, sem a közösségi jog alacsonyabb rangú jogforrásaiban nem szerepel, hanem az *Európai Bizottság egyoldalú és emiatt önkényes jogértelmezése*, amelynek nincs kötelező érvénye. A csatlakozást előkészítő tárgyalások során az Európai Bizottság a földkérdést kiemelte a mezőgazdaság fejezetéből és azt a Római Szerződés szerkezetének megfelelő negyedik fejezetben, a „Tőke és fizetések" címszó alatt helyezte el. A Csatlakozási Szerződés Magyarország földjére nézve tehát nem jogszabályon, hanem a szerződő felek politikai megállapodásán alapul. Márpedig, egy olyan politikai megállapodásnak – tartalmát tekintve: alávetésnek –, amely szerint a Magyar Állam a saját területét alkotó föld tulajdonáról és használatáról nem rendelkezhet érvényesen, hanem ezt átengedi a közösségi jognak, nincs sem a hazai, sem a közösségi jogban alkotmányos erejű jogalapja.

Ténylegesen a *közösségi jog* az EU tagjainak *a földpiacra kettős államjogi státust intézményesít*, egymástól gyökeresen eltérő tartalommal: egyet a szuverén Tizenötök (és Málta), egy másikat az önrendelkezéstől megfosztott, új belépők számára. *Az előbbieknél a Római Szerződés kizárja az uniós beavatkozást a tagállam tulajdoni viszonyaiból, így a földtulajdoni rend alakításából is.* Az EU vívmányainak átvétele itt csak azzal jár, hogy a külföldi jogalanyoknak a – hátrányos megkülönböztetés nélküli – nemzeti elbánást kell nyújtani. A Tizenötök létérdeke államterületükre

nézve a szuverenitás megőrzése, ezért arról nem mondtak és a jövőben sem mondanak le. Abban az esetben, ha egy új normaszöveg ki is mondaná a föld „egyetemes tőkeminőségét", ez a Tizenötöket nem érintené, mivel nem lenne visszamenő hatálya. Minden új tagállam egyéni (külön) szerződést kötött az Unióval a csatlakozása feltételeiről, emiatt pedig a régi tagok számára jogilag közömbös, hogy az új belépők feladták-e szuverenitásukat, és ha igen, milyen mértékben.

Az a közösségi jogi rendezés, amely kettős jogalapot létesít a tagállamok földjogi státusára, egyszerre szavatolja a régi tagok szuverenitását, másfelől az új tagoknak attól való megfosztását, ráadásul ezt önkényes, kiterjesztő jogértelmezéssel éri el, *sérti a jogegyenlőséget* és az integráció összetartó erejét semmisíti meg. Az előzőek alapján *a Magyar Államnak kezdeményeznie kell a Csatlakozási Szerződés felülvizsgálatát*. Az alávetés felülvizsgálatával a Magyar Állam semmilyen többletjogot, kiváltságot nem követel magának, hanem a jogegyenlőség helyreállítását, az EU nevében a terhére végrehajtott jogfosztás törvényes orvoslását igényli, amely a földügyben megszünteti gyarmati kiszolgáltatottságát.

A hatályos Földtörvény módosítása

Az érvényesítendő alapelv: *az állam területét alkotó valamennyi termőföld* – függetlenül a tulajdoni formájától és használati jogcímétől – *a nemzet vagyona*. Ez az Alkotmányban is rögzítendő jogi alaptény megalapozza, hogy az állam valamennyi földterületre és az összes jogalanyra kiterjedően, közérdekből szabályozza, indokolt esetben korlátozza a földtulajdonszerzés és a földhasználat feltételeit.

A Dr. Tanka Endre, a gödöllői Szent István Egyetem professzora által parlamenti benyújtásra alkalmas szinten kidolgozott Földtörvény legfontosabb intézményei:

- *Az önkormányzat csak lekötött célvagyonként*, törvényes elidegenítési és terhelési tilalom mellett *jogosult termőföldtulajdon szerzésére*. (Ma az önkormányzati termőföld-tulajdonszerzés – a törvény megkerülésével –, a hazai földalap külföldi kézre való átjátszásának leggyakoribb eszköze. Az önkormányzat megveszi a termőföldet a manipulált kisemberektől, majd a képviselőtestület azt egy tollvonással belterületi ingatlanná minősíti. Ezt az ingatlantulajdont már a külföldi jogi személy megveszi, és tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzik.)
- *A belterületi föld is termőföld*nek minősüljön, így irányadók rá a haszonbérlet törvényi korlátai.
- *A helyben lakó nem lehet* a földhaszonbérlő *cég fiktív tulajdonosa*, hanem csak a tényleges helyi gazda. (Így nem lesz jogosult a föld elővásárlására és az elő-haszonbérletre.)
- *A tanya termőföldnek* és nem ingatlannak *minősül*, ezért tulajdonszerzéséből a bel- és külföldi jogi személy ki lesz zárva.
- A földhaszonbérlet jogcímeinél *megszűnik* a tőkeberuházó spekulációs földszerzési joga, továbbá a *gazdasági társaság és a szövetkezet* – egyébként EU közösségi jogba ütköző – *térmértéki kiváltsága*. (Míg ma egy magánszemély legfeljebb 300 hektárt bérelhet, addig a gazdasági társaság vagy a szövetkezet 2500 hektárt, amely további

jogcímekkel korlátlan üzemméretté növelhető.)
- *A jogellenes zsebszerződések semmisségi szankcióit fenn kell tartani* az ingatlan-nyilvántartási bejegyzések meggátlására.
- Törvényileg meghatározott *üzemszabályozásra* és *gazdálkodóra vonatkozó* szigorú *feltételek* előírására van szükség. Bármely üzemlétesítő – akár földtulajdonos, akár földhasználó, természetes vagy jogi személy – csak egy üzemet tarthat fenn, s ennek méretét az állam közérdekből leszűkíti. Az üzemszabályozást ma a francia, olasz, német, spanyol, dán, osztrák, ír agárjog, továbbá a nem uniós tag Svájc és Norvégia alkalmazza. A minimális és maximális üzemméret nem léphető túl, de azon belül kellően rugalmas a művelési ág, a földminőség, a termelési és térszerkezet, termesztési technológia stb. regionális és helyi eltérései szerint. (Pl. gabonatermesztésnél a francia üzemméret 40-250 hektár közötti lehet.) Az üzemlétesítés előfeltétele a gazda állandó helyben lakása, előírt szakképzettsége (gazdálkodási gyakorlata), az üzemvitelért önálló felelősségvállalása, jövedelmének – előírt arányban – a helyi gazdálkodásból való származása, az előírt termelési hagyományokhoz való alkalmazkodása, helyi foglalkoztatási határértékek és fajlagos munkahely-teremtési mutatók teljesítése.

Tisztában kell lennünk azzal, hogy az előzőekben összefoglalt változtatások a politikai elit éles ellenállásába ütköznek. Ezek vállalása nélkül azonban nem létezhet eredményes nemzetstratégia, ezeket megkerülve lehetetlen a jelenlegi gyarmati helyzetből kitörni.

Mezőgazdaság és vidékmentés: profithajsza helyett a falu népességmegtartása a cél

A magyar mezőgazdaság – és ezzel elválaszthatatlan összefüggésben a faluközösség – helyzetét az elmúlt húsz évben két alapvető társadalmi fordulat határozta meg: a rendszerváltozásnak nevezett folyamat, valamint az Európai Unióhoz történt csatlakoztatásunk. Mai teendőink csak ezek következményeit összefoglalva határozhatók meg.

Rendszerváltás a mezőgazdaságban

1989 után a szovjet gyarmatbirodalom összeomlása ezt a térséget – kitüntetett szereppel – kínálta fel a transzatlanti *globális uralmi rend* „szabad tőkeáramlása” *részére*, új elsajátítási élettérként. A célrendszer legfontosabb intézményi feladata volt a polgári demokratikus földreform kizárása. 1989 után történelmi esélyünk nyílt a földügy polgári értékmintájú megoldására, a földhasználat és a földtulajdon alanyi egységének a családi gazdaság modellje szerinti létrehozására. A politikai döntéshozók a magyar társadalomtól megtagadták a földreformot, ehelyett – a föld- és agrártőke mint közvagyonnak egy szűk hatalmi elit javára végrehajtott „átjátszási technikájával”, az „eredeti tőkefelhalmozás” neoliberális sokkterápiáját alkalmazva, a közérdeken átgázolva – földprivatizációt teljesített. *Az államszocialista nagyüzem* a bérmunkást kiszipolyozó tőkés *nagybirtokká alakult át*, a nagyüzemi

birtokszerkezet az agrártörténetünkben minden eddigit meghaladó, nyomasztó térnyerésével.

A földreform elvetésén a „rendszerváltó" politikai elit teljes hatalmi gépezete hatékonyan munkálkodott. *A részarány-tulajdonra kialakított jogi eszköztár biztosította a két millió jogosultnak a földtulajdonuktól való intézményes megfosztását*, e földalap „befagyasztását", majd különböző jogcímeken a nagybirtok földkoncentrációjára történő felhasználását. E folyamat lényegéhez tartozott egyrészt a termelőnek az alapvető termelőeszközétől, a földtől való megfosztása, másrészt a parasztságnak mint történelmi osztálynak a végleges felszámolása. A célrendszer szerves eleme lett egyrészt a magyar mezőgazdaság elsorvasztása, teljesítőképességének lerombolása, másrészt a teljes mezőgazdasági és *élelmiszeripari termékpálya monopóliumának a külföldi tőke tulajdonába adása*. További célul tűzték ki, hogy az ország önellátó képességét fokozatosan elveszítve a külföldi termékfelesleg felvevőpiacává váljon, és hogy a csődbe vitt (felszámolásra került) cégek agrárvagyonát a tőke az érték töredékén szerezhesse meg. A privatizáció következményeként 1997 óta nincs magyar, hanem csak magyarországi élelmiszeripar: ennek 62 százaléka azóta külföldi tulajdonban van, és számos fontos ágazatában ez az arány 100%. Az élelmiszerkereskedelem 90 százalékát pedig hat multinacionális üzletlánc uralja.

Uniós csatlakozásunk következményei

Hamar szertefoszlottak azok az illúziók, amelyek szerint a megnyíló hatalmas piac, a Brüsszelből érkező támogatások végre fellendülést és jólétet hoznak a magyar gazdáknak. Most szembesülhetett mindenki azzal, mit jelentenek az *előnytelen csatlakozási feltételek*, a földalapú uniós támogatások induló 25%-os szintje, mit is takar a *bűvös kifejezés: versenyképesség*. A megalázó csatlakozási feltételek egyik legsúlyosabbika, hogy a mezőgazdasági szektornak nyújtott 25%-os támogatás tíz év alatt éri el az Uniós átlag 100%-át. Ezzel szemben a magyar állam az első perctől kezdve a teljes mértékű, hatalmas összegű tagdíjat köteles befizetni, azonban a magyar termelő csak a negyedét kapja a már EU-tagállamok gazdáinak adott támogatásnak. Egyenlő mértékű támogatás csak 2013-től lesz, amikorra a le nem küzdhető versenyhátrány miatt jórészt tönkre fognak menni a földből élők. A központi támogatások mértéke pedig addigra erőteljesen csökken. A WTO is ebbe az irányba presszionálja az EU-t, vagyis 2013-ra lényegében már nem lesz minek a 100%-át megkapnunk. Másrészt, ha minden így folytatódna, alig lennének olyan családi gazdaságok, amelyek a támogatást igénybe tudnák venni.

Az előzőekben már vázolt birtokpolitika szolgai hűséggel eleget tett az EU agrárjövőkép szerinti elvárásának, a családi gazdasági modell megteremtése helyett a nagybirtokrendszer megszilárdításának. Ez szolgálta azt az uniós igényt, hogy mezőgazdaságunk érje be az olcsó alap- és nyersanyagnak a birodalmi központot kiszolgáló termelésével, *ne lehessen a Tizenötök agráriumának versenytársa*. Ennek a mezőgazdaság ipari felfogása felel meg, a technikai erőforrás túlsúlyával, fosszilis (természet által konzervált) energiafüggő termelési rendszerével. Az uralkodó politika

szándéka és megfogalmazása (kommunikációja) szerint, a vidék felemelkedésének mindennél fontosabb előfeltétele, posztulátuma, a mezőgazdasági nagyüzemek versenyképességének biztosítása, „mert csak ez képes megtartani a vidék népességét".

Ennek a *holtmunka-intenzív termelési rendszernek a fő jellemzői*:

- A technikai erőforrás túlsúlya a globális tőke érdekszférájává, az erőfölénnyel előidézett agrárolló kiszolgáltatottjává változtatta a valódi termelési folyamatában biológiai, illetve természetierőforrás-központú mezőgazdasági ágazatot.
- Az iparszerű rendszer az állami protekcionizmus szülötte, vagyis a társadalom kasszájából fenntartott, nem természetes, piacgazdasági formáció. Ugyanakkor nincs biztosíték arra sem, hogy a közpénzeket jól költik el, megerősödnek a korrupciós törekvések.
- A támogatási lehetőségek kihasználásának és növelésének érdeke a tömegtermelést a termékfelesleg-termelés irányába deformálja.
- Ahol mennyiségi exportkvóták és egyre szigorodó importkorlátozások érvényesülnek, ott a gazdaságosságnak, a hatékonyságnak, a struktúra ésszerű fejlődésének nincs táptalaja.
- Az üzemek és vertikumok viszonyában a profitért folyó hazárd verseny uralkodik, nem pedig az együttműködés.

Ennek a termelési rendszernek a legfőbb igénye a „versenyképes üzemméret" kialakítása, vagyis az üzemi koncentráció minden eszközzel történő növelése. A regnáló technokráciát ebben a hazug propagandában egyáltalán nem zavarja, hogy a szomszéd Ausztriában, Svájcban, Észak-Olaszországban a mienkhez hasonló átlagbirtoknagysággal, valódi érdekvédelemmel módos vidéki lakosság él.

A magyar nagyüzemi agrárlobbi a közvéleményt *statisztikai területen is manipulálja*:

- A tényleges átlag üzemméret, tehát a földhasználati egységek helyett, az *átlag tulajdon mérettel dolgoznak*. Ez utóbbi mutató 3,5 hektár. Ez azonban félrevezető, hiszen a birtok nálunk is, ott is, saját tulajdonú és bérelt földterületből áll, ill. a gazdasági társaságok esetében osztatlan és bérelt tulajdonból. Ennek alapján az *egyéni átlagbirtok* 55 ha, ami teljesen *megfelel az EU átlagnak* (47 ha) A társas gazdaságok átlagmérete 446 ha, ami ennek majdnem tízszerese. Ez utóbbi tipikusan magyar sajátosságú termelési formáció.
- A mintegy 460 000 házkörüli és kisegítő gazdaságot statisztikailag belemossák az egyéni gazdaság kategóriába. Miközben ezek társadalmilag rendkívüli jelentőséggel bírnak, az önfogyasztás miatt azonban jelentősen rontják az egyéni gazdaságok társadalom-gazdasági mutatóit.
- A manipulációhoz tartozik az is, hogy a tulajdonképpen GOFR (gabona, olajos, fehérje és rost) növényekből álló *szántóföldi növénytermesztést* mutatóiban *összemossák* a sokkal kisebb szerves összetételű tőkével dolgozó *kertészeti termeléssel*, mert így letompítanak egy sor társadalomellenességet bizonyító mutatót. (Fajlagos élőmunkaerő-felhasználás, exportarány-alakulás, fajlagos bruttó és nettó termelési

érték stb.)

A döntéshozók a nagyüzemi lobbi érdekének megfelelően, a támogatás tekintetében 25 éve kisemmizik a társadalmilag sokkal pozitívabb kertészeti és legelő ágazatokat, és vele a legeltetéses és vegyes tartású állattenyésztést. Az elmúlt tíz évben a társadalmi költségvetést több, mint másfélezer milliárd forinttal megcsapoló agrártámogatásnak csak valamivel több, mint a harmadát kapták a mezőgazdasági üzemek, a többi a termékpálya további részeibe, a „vertikumba" került. Az üzemeknek kifizetett támogatások kétharmadát pedig azok 10%-a nyelte el.

Az irányváltás teendői

A magyar mezőgazdaság és vidékfejlesztés terén az elmúlt évtizedek gyakorlatához képest alapvető irányváltásra van szükség. Ehhez hátszelet biztosíthat az EU-nak a '90-es évek közepén megfogalmazott – itthon jórészt elhallgatott, de semmiképpen nem követett – koncepcióváltása. Az EU-kamarilla közöspiaci elkötelezettségét és növekvő globális érdekviszonyait legyőzve, az *EU Tanács* agrárstratégiát, vagyis elsődleges célt, *paradigmát váltott*. A főirány súlypontját az üzemről a vidékre, s vele a gazdaságfejlesztést a konzervatív stratégia rendszertényezőinek irányába helyezte át. Végső soron a *vidékiség, mint életforma kornak megfelelő restaurációját* állították hosszú távú célként a vidékfejlesztés elé. Mindenekelőtt az ökológiailag fenntartható eredményeit – tehát nem a többet-termelésen, hanem a minőségen, az élőmunka-eltartó képességen, szolgáltatás irányú ágazat gazdasági sikerén mérendő eredményeit.

Mindezt a nálunk helytartónak, elosztónak és támogatottnak szegődött magyar agrártechnokrácia éppen az ellenkező irányba manipulálta. Velük szemben kell érvényesítenünk a szükséges társadalmi támogatottság birtokában azt a programot, melynek legfőbb elemeit a következőkben foglaljuk össze.

- A vízgazdálkodás megoldása agrárstratégiai tekintetben minden más feladatot megelőz. Ennek a megoldatlanságából származó klímahatás a magyar mezőgazdaság legkockázatnövelőbb tényezője, 5 év viszonylatában az átlagtól +-25%-nál is nagyobb mértékben ingadoztatják a terméseredményeket. Másrészt az édesvízbirtoklás jövőbeli jelentősége miatt a vízgazdálkodás teljes, Hollandiáéhoz hasonló rendezése nemzetstratégiai szempontból elengedhetetlen.
- A termelési rendszer második erősségű faktora a talajok típusa és minősége. *A talajromlási folyamatok* visszafordításának és a talajok tartós javításának lehetősége is a vízgazdálkodás függvénye.
- Kiemelt feladat a növényi és állati *génbankokat nemzeti vagyonná minősíteni*, állami kézben tartani, biztosítani licence védelmét és megfelelő anyagi ellátásukat.
- Azonnal be kell fagyasztani a bioüzemanyag-programokat és az európai hasonló tervek is elvetendők. (2003-ban még „túltermelés" miatt csonkolták a magyar mezőgazdaságot, ma pedig világszerte élelmiszerhiánnyal kell szembenézni.)

- A gazdálkodás *fő formájának*, stratégiai birtokformának a középarányosan 50 ha területű *családi gazdaságot tartsuk* – ennek minden EU 15-öknél érvényes közvetett örökösödési, birtokjogi és birtokvédelmi rendszerével együtt.
- Tekintsünk fokozottan *támogatandó* mezőgazdasági kisüzemnek minden *3,5 hektár területtel* és 4 számosállattal (egy számosállat 500 kg élőtömegű állat vagy állatcsoport) rendelkező egyéni gazdaságot. A jövőképben tekintsük célnak, hogy ezeknek a kisüzemeknek 20%-a munkaintenzív ágazatokkal, és Hangya Szövetkezet-i közösségekben, különleges minőségű hungarikum előállításával vagy védett termék feldolgozásával foglalkozzon.
- *Vezessünk be birtokkorlátozást* 200–500 hektár közötti határral!
- Állami közreműködéssel meg kell szervezni a gazdálkodói, a kis- és középüzemi élelmiszertermelés, a helyi piacok és a kissorozatú *exportértékesítés* különleges *támogatását* (pl. speciális hitelekkel, marketinggel)
- *A faluközösségeket újjá kell építeni*:
- az élelmiszer-önrendelkezés regionális és helyi feltételeinek megteremtésével;
- közbirtokossági legelők és erdők, faluközösségi szociális gazdaságok létrehozásával;
- az ágazatok, vertikumok, hazai termőtájaknak megfelelő átrendezésével;
- az emberi, természeti és biológiai erőforrások arányának növelésével;
- a társadalom-gazdasági súlypontnak a faluközösségre történő áthelyezésével;
- a falu hajdan volt közbiztonságának megteremtésével;
- az áru-cserekereskedelem megszervezésével, Hangya Szövetkezet-i rendszerű együttműködés létrehozásával, közvetlen termelő-fogyasztó kapcsolattal;
- a Tessedik Sámuel-felfogású népoktató, minimum alsó tagozatos, természetközeli nevelésre orientált óvoda, iskola működtetésével;
- a falusi iskola funkciójának osztrák példa szerinti bővítésével, azt a falu kulturális, informatikai, népoktatási, házi- és kézműipari központjaként is működtetve.

Élelmiszerbiztonság: kétes eredetű külföldi áru helyett minőségi magyar termék

Súlyos problémának, a globális „futószalagra" való erőszakos csatlakoztatásunk veszélyes melléktermékének tartjuk, hogy élelmiszer-önellátásra való képességünk ellenére *ki vagyunk szolgáltatva a multinacionális élelmiszergyártóknak*, kereskedelmi láncoknak. A magyar lakosság 90%-a ma idegen eredetű, jórészt bevizsgálatlan, egészségre káros, élelmiszernek csak nevezett termékeket fogyaszt, aminek következtében egészsége, életkilátásai romlanak. Elsődleges feladatnak tartjuk, hogy a saját mezőgazdaságunkra és élelmiszeriparunkra is kiterjedő biztonságpolitika érvényesítésével ezen a helyzeten változtassunk.

Elfogadhatatlannak tartjuk a hatóságoknak lakosság számára fontos információkat visszatartó magatartását. Abban az esetben, ha szabálytalanul kezelt, forgalomképtelen élelmiszerre bukkannak, vizsgálatot indítanak, kirívó esetben beszedetik a terméket, de csak közvetlen veszély esetén tudhatjuk meg, hogy ki, mikor, hol vétett az előírások ellen. Az ilyen eseteket mérlegelés nélkül a

nyilvánosság elé kell tárni, ne kíméljük a becstelenül előnyt szerző cégeket! Erélyes fellépés nélkül nem érhetünk el eredményt. Egyes cégek többször megsértették az alapvető jogszabályokat rosszhiszemű üzelmeikkel, de még a nevüket, arculatukat sem kellett megváltoztatniuk. Ez azt bizonyítja, hogy *nincs érdemi szankcionálás*, ami elfogadhatatlan.

Kötelezővé kell tenni a szabálysértő cégek nevének és *érintett termékeinek listázását*. Alapvető elvárásunk, hogy a lezárt vizsgálati eredmények, hatósági határozatok elérhetők legyenek, ne csak a fogyasztóvédelem, az élelmiszerbiztonság-felügyelet honlapján, hanem a nemzeti hírügynökség által is közzétéve.

Különösen fontosnak tartjuk a nagy hipermarketek visszaélései elleni fellépést, mivel ezek sokkal gyakrabban érintettek lejárt szavatosságú élelmiszerek forgalmazásában, mint a magyar tulajdonú üzletek. (Előfordult olyan eset, hogy egy nagy bevásárlóközpont húskészítményeinek 80%-a kifogásolható volt!)

A génmódosított termékek előre nehezen látható elváltozásokat okozhatnak az emberi szervezetben, lakosságunkat ettől a veszélytől meg kell óvni. Jogszabályi előírás, hogy az üzletekben ezeket az élelmiszereket külön polcokon kell tárolni, hogy a vásárlók számára egyértelmű legyen, mit vásárolnak, a legtöbb esetben azonban még az összetevők feltüntetése is elmarad. Elengedhetetlennek tartjuk a *génmódosítás elleni törvény* további szigorítását. A génmódosítás tiltása mellett alapvető feladat a történelmi, tradicionális nemesítés fejlesztése. Csak így, saját iparágaink életben tartásával érhető el a vásárló, fogyasztó biztonsága, az, hogy a hazai áruházak polcain legalább 80%-ban hazai termékek legyenek, a világpiacon pedig Magyarország *GMO-mentes élelmiszerekkel* tegyen szert extraprofitra.

Energiapolitikánk az Unióban: a döntések befolyásolása a nemzeti érdek alapján

A Jobbik energiapolitikai irányelvei

Az ország energiaellátásának stratégiai döntései során több, egymásnak részben ellentmondó követelményt megfelelő mérlegeléssel kell összhangba hozni. Ezek a következők:

- az ellátás biztonságának szavatolása;
- a külföldi energiahordozóktól való minél nagyobb függetlenség;
- a gazdaságosság szempontja (a fogyasztói érdekek, elsősorban a lakossági teherbíró-képesség figyelembe vétele);
- környezetvédelem érdekében a fosszilis energiahordozók részarányának csökkentése;
- a megújuló erőforrások részarányának növelése.

A 2009. januári gázellátási krízis világossá tette Magyarország energetikai kiszolgáltatottságát. A kérdés nem úgy szól, hogy Nabucco vagy Déli Áramlat, hanem úgy, hogy milyen forrásokból lehet pótolni a földgázzal történő energiatermelést és fűtést. Ahol rendelkezésre áll termálvíz, törekedni kell a földgázra alapuló fűtési rendszerek lecserélésére. Az alaperőműveknek szánt gázerőműveket – amelyekre

szabályozási célból szükség van – a Paksi Atomerőmű üzemidő-hosszabbításával, továbbá új blokkal való bővítésével kell kiváltani a hazai uránérc készletre is alapozva. A fenti célok egy nemzeti érdekeket figyelembevevő gazdaságpolitika részei, ahol a Magyar Nemzetei Banknak nem magánbankként, hanem a gazdaságot éltető, pénzt kibocsátó állami bankként kell működnie.

A földgáz kiváltása nem megy egyik napról a másikra. Addig megkerülhetetlen feladat a gázellátás biztosítása. Ennek záloga az újonnan feltárt alföldi készletek és a gázvezeték nemzeti tulajdonba vétele. A gázellátás diverzifikációját szempontnak tekintve is látnunk kell, hogy az a vezeték, amelyiknek felépítésére reális esély van, elkerüli Ukrajnát, és van honnan gázt beletölteni és továbbítani: a Déli Áramlat. Ezt a szempontot a magyar külpolitikának is figyelembe kell vennie.

Az uniós erőtér elemzése

Az energiapolitika a gazdaságpolitika része, csak azzal együtt módosítható. A magyar gazdaság- és energiapolitikát pedig az európai uniós erőtérben lehet és kell megvalósítani.

A változó alapelvek

Az Európai Unió alapjául szolgáló Római Szerződés még – a kereszténydemokrata alapelvek szerinti – szolidaritást, a közjó támogatását és a teljes közösség érdekeinek előmozdítását tűzte ki célul, figyelembe véve az egyén tiszteletét, autonómiáját. Ezért a közérdekű szolgáltatásokat kivonta az áru és a tőke szabad mozgására vonatkozó előírások hatálya alól. Ezt az általános előírást a Nizzában elfogadott módosítás is tartalmazza, s az Unió – elutasított – alkotmányába is bekerült. Ennek ellenére az EU politikája angolszász hatásra határozott neoliberális irányt vett. Ugyanakkor az európai civilizáció energiaigényes és egyben energiapazarló módon működik, ennek talaján pedig az energiapiacok uralma mára az egyik legfontosabb hatalmi tényezővé vált. Az Unió egyre messzebb került az alapoktól, a keresztényi elvektől, a szolidaritástól. A „szociális piacgazdaság" háború utáni eszméje helyére angolszász hatásra a neoliberalizmus eszmerendszere került.

Az energiafüggőség

Európa külső energiaforrásoktól való függése egyre növekszik, két-három évtizeden belül megközelíti a 70%-ot. A növekvő földgázigényeket csak növekvő importtal lehet kielégíteni, ezért meghatározó a külső függőség elkerülhetetlen növekedésére való reagálás. Az ellátásbiztonság kérdését is elsősorban ez a szempont határozza meg. A legfőbb politikai célkitűzés a külső igények mérséklése, a beszerzés diverzifikálása és a szállítási infrastruktúra bővítése, mert ez csökkentheti a beszerzési feszültségeket.

Energiatakarékosság

Az igénynövekedés mérséklése, az energiatakarékosság deklarált közösségi cél. A

takarékosság új eleme az épületek energetikai normatíváival foglalkozó direktíva. Az energiafelhasználást csökkenti az energiaátalakítások hatékonyság-növelése, aminek megtestesülése a kapcsolt hő- és villamosenergia-termelést támogató direktíva is.

Saját energiaforrások

A saját energiaforrások körébe tartoznak az ún. megújuló energiaforrások, mint a biomassza, víz-, szél-, nap- és geotermikus energia. Ezek felhasználásának feltételeit meg kell teremtenünk, de egyúttal a megfelelő arányokra is ügyelnünk kell. Felhasználásuk sokszor irracionálisnak tűnő erőltetése átmenetileg árnövelő tényező, a később csatlakozott szegény tagországok esetében pedig egyre megfizethetetlenebbé teszi az amúgy is növekvő árú energiaszolgáltatást.

A versenypiac

Az energiapiacok liberalizálásával párhuzamosan, Nyugat-Európában is soha nem látott mérvű vállalati koncentráció és integráció ment végbe az energetikában, s ez a folyamat változatlanul tart. A korábbi nemzeti monopóliumoknál nagyobb, nemzetközi monopóliumok jöttek létre, amelyek politikai érdekérvényesítő képessége is növekedett. Ennek ellenére az Európai Unió döntéshozóinak és szellemi elitjének gondolkodásában az energetikai versenypiac változatlanul mint „szent tehén" szerepel. Az energetikai uniós közös piac szereplői ma nem egyenrangúak, a piacon egyértelműen az erőfölény érvényesül. A kisebb és gyengébb tagállamok energetikai piacait kisajátították, e piacokat a korábbinál nagyobb, külföldi monopóliumok uralják. A természetes közösségi monopóliumok helyébe a piaci monopóliumok léptek.

Európai energiapolitika

Bár vannak erre irányuló kezdeményezések, például a legutóbbi ún. Zöld Könyv, de ma az Európai Uniónak nincs deklarált energiapolitikája, csupán egyes dokumentumai (direktívái) és részintézkedései, emellett pedig politikai nyilatkozatok jelzik a jövőben esetleg kialakuló koncepciót, az „energiapolitikát". Erősen megkérdőjelezhető az Unióban eddig uralkodó verseny- és kereskedelemcentrikus, nem pedig emberközpontú energetikai szemlélet.

Ma energiapolitikán olyan liberális versenypolitikai és piacszabályozó dokumentum-csomagokat (direktívákat) értenek, amelyek a piacnak deklarált energetika működését szabályozzák. Ezeket a direktívákat (villany, gáz, kapcsolt energiatermelés) és előírásokat (megújuló energiaforrások aránya) egyhangú helyett többségi szavazással hozzák, s ezáltal a kisebb országok alapvető érdekei sérülhetnek. Ezekre e dokumentumokra hivatkozva szerezték meg a nagy monopóliumok az újonnan csatlakozó, kisebb államok energiapiacait. Emiatt ismét aktuálissá vált a most már piaci monopóliumok elleni harc. Nem véletlen, hogy ebben az ügyben az európai szakszervezetek kezdeményezőként lépnek fel.

Az EU „új” energiapolitikáját a 20-as szám bűvöletében hirdette meg: 2020-ig 20%-kal kívánja csökkenteni a teljes primer energia-fogyasztást, 20%-ra növelve a megújuló energiaforrások részesedést, 20%-kal csökkentve az üvegház hatású gázok kibocsátását, a bioüzemanyagok részarányának pedig 10%-ot kellene elérnie.
A Bizottság ellentmondásos véleménye szerint a piaci koncentráció – ami éppen a liberalizáció következménye – a liberalizációs folyamat legnagyobb akadálya. Annak a liberalizációnak, ami egyébként a fogyasztói árak emelkedéséhez vezetett. Az áram- és gáztermelők és a legnagyobb fogyasztók közötti, hosszú lejáratú szerződések is a versenyt korlátozzák, ezért Brüsszel ezeket is felbontatná. Németország, Franciaország, Ausztria, Bulgária, Görögország, Lettország, Luxemburg és Szlovákia közösen lépett fel a Bizottság energiaipari liberalizációs programja ellen. Figyelemre méltó, hogy a magyar kormány nem csatlakozott a beadványhoz.

Ellátásbiztonság

A 2004-ben hatályba lépett új direktívák ugyan a korábbihoz képest hangsúlyosabban deklarálták az ellátásbiztonság növelésének szükségességét, de garanciális feltételeket nem írtak elő, azt a tagállamokra bízták. S valóban, az energetika alapkérdései csak nemzeti keretek között rendezhetők.

Az EU energiapolitikai tévedései:
- idealista, irreális és ellentmondó célkitűzések;
- a közszolgáltatások piacosítása;
- a megújuló és a bioenergia túlértékelése;
- a közös energiahordozó-ellátás (földgázellátás) elhanyagolása;
- az atomenergia szerepének leértékelése.

Feladatunk Brüsszelben: az uniós energiapolitika befolyásolása

Magyarország az Európai Unió tagjaként sajnálatos módon a versenypiac mellett kötelezte el magát az energetikában is, azonban ennek mértéke, kiterjedése és működési jellege jelentős bizonytalanságokat, ugyanakkor viszont lehetőségeket is tartalmaz, amit az erősödő energiapolitikai kritikák megalapoznak. A versenypiac terjedése kapcsán fel kell készülni a fizikai kereskedelem látványos növekedésére, az energiatranzit fokozódására is. A tagországok szerepének szűkülése mellett várhatóan növekedni fog a régiók, országcsoportok szerepe. Az ország szuverenitásának csökkenésével előtérbe kerülnek a területi és különféle csoportérdekek. Csatlakozásunk után azonban már nemcsak alkalmazkodnunk kell az EU-joganyaghoz, hanem az egyenjogúságra támaszkodva alakíthatjuk is, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy a neoliberalizmus gyengülése ma már a nemzeti érdekek érvényesülését segíti.
A Jobbik Magyarországért Mozgalom az EU parlamentjének szintjén alapfeladatként vállalja az Unió energiapolitikájának magyar érdekű befolyásolását

a rendelkezésére álló eszközökkel. Ehhez aktív és szakszerű, nemzeti érdekeket megjelenítő politizálást kíván folytatni. Az irányelveknek az újonnan csatlakozó országok adottságaihoz illeszkedő, differenciált kezelése mellett a negatív hatások mérséklése és a lehetséges maximális előnyök kihasználása az elérendő cél. A magyarországi energiapiaci helyzet reális bemutatásával kezdeményezni kell az uniós direktívák felülvizsgálatát, a profitot limitáló, önköltség alapú árképzés elfogadtatását.

A változásokat az erősödő európai kritikák is megalapozzák, s már a lehetséges szövetségesek is mutatkoznak: ezek az uniós szakszervezetek és a szomszédos közép-európai országok. Az EU-ban változást elérni csak szakmai hozzáértéssel párosuló elszántsággal lehet, persze ha van jól kommunikálható cél, amelyhez a tagállamok egyetértése megszerezhető. A közép-európai országoknak természetes módon adódnak közös energetikai céljaik, amelyek megvalósítása a kibővített közép-európai regionalitás keretében lehetséges. Az EU-csatlakozási folyamatban azonban a közös érdekek érvényesítése általában háttérbe szorult. Fel kellene végre ismerni, hogy egymásra támaszkodva, a hosszú távú, közös érdekek alapján az energetika területén egyenként is többet lehetne elérni.

Elérendő fő céljaink:

- Az uniónak új biztonságfilozófiát kell kidolgoznia, a fejlesztési beruházások közérdekű jellegét el kell ismernie. Az ellátásbiztonság tagállami garantálását az Uniónak sajátos eszközeivel támogatnia kell.
- A primer energiahordozók vezetékrendszereit európai közös feladatként kell megvalósítani.
- Az uniós versenypolitika és piacszabályozás tagországokra kényszerítésén úgy kell változtatni, hogy a jogszabályok a tagállamok egyhangú szavazatával léphessenek hatályba, illetve lehetővé kell tenni, hogy egyes országok kimaradhassanak a számukra hátrányos, belső piaci szabályozásból.
- Ki kell építeni a hatékony energiapiaci fogyasztóvédelmi intézményrendszert.
- A szabályozó hatóságokat is demokratizálni kell. A piaci szereplők mellett be kell vonni a fogyasztói érdekvédő szervezeteket, a környezetvédőket és a szakszervezeteket is. Az árellenőrzésnek ki kell térnie a profitráta ellenőrzésére is.

Uniós munkajogi szabályozás: változások a munkavállalók hátrányára

A szabályozás irányvonala

A Maastrichti Szerződést követően az európai uniós normák már nem az Európai Gazdasági Közösség, hanem az Európai Unió jogforrásaként jelennek meg. Ez vonatkozik az európai *munkajogi normákra* is, amelyek *jellegüket tekintve irányelvek*. A deklaráció szintjén szociáldemokrata értéket képviselnek, ugyanakkor tartalmukban erőteljes liberális vonásokat mutatnak.

Egyes irányelvek és értékelésük

Munkavállalói érdekeket védő uniós normaként kell kezelni azokat, amelyek a *diszkrimináció tilalmával* függnek össze. Ezek az irányelvek már nem negatív, azaz tiltó irányból közelítik meg az esélyegyenlőség kérdését, hanem pozitív irányból, magát az esélyegyenlőség biztosítását írják elő, amelynek sérülése automatikusan jogellenes állapotot jelent. Ezek közé tartozik a férfiak és a nők azonos bérezésének alkalmazására, valamint az önfoglalkoztatottaknak a munkavállalókkal egyenlő bánásmódjára vonatkozó irányelvek. Ez valamennyi határozott időben foglalkoztatott részére a rendes, azaz az ún. tipikus munkaviszonyban álló munkavállalókkal egyenlő elbánást írt elő.

Ennek a pozitív szabályozásnak azonban árnyoldala, hogy a neoliberalizmus globalizációs áramlata szakított a keynesizmus szociális piacgazdaságának a lehető legteljesebb foglalkoztatásra irányuló koncepciójával, amelynek egyik alapelve a határozatlan időre szóló munkaviszony volt. Ennek megfelelően a *határozott időre szóló munkaviszonyt 5 évben maximálták*. Ma ugyanis egyre gyakoribb a munkáltatóknak az a törekvése, hogy csak meghatározott időre vagy meghatározott munka elvégzésére vegyék fel a munkavállalókat és ne kelljen „feleslegesen" fizetni őket. Így végkielégítés nélkül tudnak a munkáltatók megszabadulni tőlük, amikor a termelés vagy a szolgáltatások iránti kereslet drasztikusan csökken.

Uniós irányelv szerint, ha a munkáltató munkavállalóját egy hónapnál hosszabb időre *más munkáltatónak átengedi*, vagy a saját vállalatán belül más munkahelyre átirányítja, a munkaügyi (foglalkoztatásügyi) hivatal hozzájárulását meg kell szereznie. Azzal, hogy az egy hónapot meghaladó kiküldés és a hosszabbítás munkaügyi hivatali hozzájárulástól függ, védelmet biztosít a munkavállaló számára az olyan visszaélésszerű kiküldésekkel, kirendelésekkel szemben, amelyeknek az a célja, hogy a munkavállaló végül is mondja fel az állását. A kirendelésről, átirányításról, kiküldetésről szóló magyar szabályozás ezzel ellentétes, az egy hónapot meghaladó esetben a foglalkoztatási hivatal hozzájárulását nem igényli. A gyakorlatban különösen a multinacionális vállalatok hagyják figyelmen kívül ezt az előírást. Így járt el l996-97-ben az a német cég, amelyik megvásárolta a magyar húsipar kaposvári és szekszárdi gyárát, és a neki kellemetlen szakszervezeti vezetőket és tagokat a téli időszakban Kaposvárról hosszabb időre rendszeresen átirányította Szekszárdra, a szekszárdiakat pedig Kaposvárra. Ez azt a nyilvánvaló célt szolgálta, hogy így szabadulhassanak meg a munkavállalók érdekeit védő szakszervezeti tisztségviselőktől.

A *munkaerő kölcsönzésre* vonatkozó irányelv csak tervezet maradt, a multinacionális cégek megakadályozták jogi normává válását. Gyakori a munkaerő-kölcsönzéssel való olyan visszaélés, amelynek során a munkáltató csoportos létszámleépítéssel elküldi a dolgozóit, elirányítva őket egy kölcsönző céghez, és tőlük lényegesen olcsóbban visszabérli őket. Ez a multinacionális cégek gyakorlata Magyarországon is, esetenként dolgozóik 40-60%-át így alkalmazzák. Ez ellen csak az a jogi szabályozás lehet eredményes, amelyik kimondja az ilyen elbocsátások érvénytelenségét. A

hatályos magyar jog ezt nem teszi meg, az ilyen irányú módosítást el kell érnünk – éppen az uniós irányelvre hivatkozva. Az előző visszaélések miatt néhány, még mindig szociálisan érzékeny nyugat-európai ország tiltja a munkaerő-kölcsönzést.

Az eddig tárgyalt irányelvekben és irányelv-alkotási törekvésekben bizonyos szociális érzékenység nyilvánul meg az EU jogalkotói részéről, amelyekhez azonban a magyar munkajogi rendezés csak részben igazodik. Ugyanakkor *számos újabb irányelv* a korábbiakhoz képest a munkáltatók érdekeinek megfelelően és a *munkavállalók hátrányára módosult*.

A legszembetűnőbb és a legneuralgikusabb a *munkaidőről, a pihenőidőről és a szabadságról szóló újabb jogi rendezés*. A multinacionális vállalatok egy olyan keretmegállapodást próbálnak az Európai Bizottsággal, valamint a parlamenttel elfogadtatni, amely szerint a készenlét, ügyelet, folyamatosan vagy több műszakban üzemelés és idénymunka esetében kollektív szerződés előírhassa a heti 65 órás munkaidőt, más esetekben pedig a munkavállalóval történő eseti megállapodás alapján lehessen a munkaidőt ilyen mértékre felemelni, a referenciaidőszakot pedig 12 hónapban meghatározni. Végül egy olyan kompromisszum született, amely átmeneti időre lehetővé tette a munkaidőnek heti 58 órában történő meghatározását, amelyet azonban fokozatosan, 5 éven belül le kell vinni a heti 48 órára. Ez az idő letelt, ugyanakkor a kezdeményezők minden áron irányelvi úton véglegesíteni akarják ezt a szabályozást. Mindenesetre a magyar jogalkotó már e tervet beiktatta a munka törvénykönyvébe – ennek megfelelően kikerült belőle az előírás, mely szerint a heti túlmunka a 8 órát, a napi pedig a 4 órát nem haladhatja meg.

Indokolt foglalkoznunk az *európai üzemi tanácsról* szóló irányelvvel. Európai – konszern vagy vállalati – üzemi tanácsot ott kell létrehozni, ahol egy konszernnek egy vagy több vállalata vagy üzeme, illetve egy vállalatnak egy vagy több üzemrészlege nem ugyanabban a tagállamban működik. Ellentétben a nyugat-európai államok üzemi tanácsainak többségével, az európai üzemi tanács ún. együttdöntési joggal nem rendelkezik. Ugyanez a helyzet a néhány évvel ezelőtt az USA-ban gyökeret vert üzemi tanácsok esetében is. Az USA-ban a munkáltatók korábban is szívesebben tárgyaltak közvetlenül a munkavállalókkal és azok képviselőivel, mint a szakszervezetekkel. Álláspontjuk szerint a szakszervezetekkel sokkal nehezebb egyezségre jutni, mint közvetlenül a munkavállalókkal. Ez az oka annak, hogy a hozzánk is betelepült multinacionális, főleg amerikai cégek arra törekednek, hogy az általuk alapított vagy átvett vállalatokban kizárják a szakszervezeti képviseletet. Az európai üzemi tanácsi konstrukció éppen ennek a szemléletnek felel meg, hiszen – ellentétben a német-holland-osztrák-spanyol üzemi tanácsi rendszerrel – nincsen semmilyen részvételi joga a vállalatvezetésben. A globalizáció gazdaságfilozófiája éppen azt kívánja meg, hogy világviszonylatban is az itt bemutatott európai üzemi tanácsi modell szerint alakuljanak át a nemzeti üzemi tanácsi rendszerek is. *Sajnálatos módon a magyar munkajogba szó szerint beillesztették az európai üzemi tanácsról szóló uniós irányelvet.*

Összegezésül elmondható, hogy az irányelvek módosulásai a munkavállalók részére általában nem kedvezőek. A régi tagállamok nem vagy csak jelentősen átszűrve veszik át azokat. Az új tagállamok egy része átveszi őket azonnal, és ezen a téren a magyar jogalkotás többnyire sajnos az élen jár. Ugyanez érvényesül a kollektív munkajogban is, ahol cél a szakszervezeti képviselet és jogosítványrendszer leépítése a kollektív szerződés intézményével együtt oly módon, hogy az üzemi tanácsi rendszer kerüljön előtérbe, azonban a vállalati vezetésben való részvétel nélkül.

Mindezek alapján a Jobbik Magyarországért Mozgalom feladata kettős. Az Európai Parlamentben minden lehetőséget – beleértve a sajtónyilvánosságot – fel kell használni az oly sokat emlegetett európai értékeket felrúgó munkaügyi irányelvek megváltoztatására. Másrészt – mivel nem kötelező érvényű jogszabályokról van szó – az irányelvek hazai törvényerőre emelését munkavállalói szempontok alapján kell véghezvinni.

Környezetvédelem: nemzeti önvédelem és belső szigorítás

Alapelveink

A minden szinten jelentkező nemzeti önfeladás a környezetvédelem területén rendkívül súlyos következményekkel jár, elég, ha a bős-nagymarosi vízlépcső évtizedek óta húzódó eredménytelen küzdelmeire gondolunk. Nem engedhetjük, hogy szomszédos országaink környezetet károsító beruházásaikat úgy valósítsák meg, hogy azok hasznát kizárólag ők élvezzék, káros környezeti hatásait pedig kizárólag mi viseljük. El kell érni, hogy amennyiben egy állam ügyfélként jelentkezik be egy szomszédos állam területén folyó, őt hatásviselő félként érintő környezetvédelmi engedélyezési eljárásba, minden esetben vétójoga legyen, elutasítása ellenére ne valósulhasson meg a beruházás. Kezdeményezni kell az ezt szabályozó nemzetközi egyezmény módosítását. Minden eszközzel harcolni kell az Európai Parlamentben is a Szentgotthárd mellé telepítendő hulladékégetőhöz hasonló, országunkat hátrányosan érintő beruházás ellen.

Országon belül is radikális változtatások szükségesek ahhoz, hogy a ma csak papíron, az ezen a címen felvehető uniós pénzek elosztásáig létező környezetvédelem valóban hatékonyan szolgálja hazánk természeti és épített környezetének, valamint a magyar emberek egészségének hosszú távú, a profitorientált szemléletet háttérbe szorító megőrzését. Az uniós parlamenti képviselők elsőrendű feladatai közé tartozik az ennek megfelelő stratégia közösségi szintű propagálása és elfogadtatása. A környezeti stratégia két alappillére a felesleges bürokrácia elhagyása, könnyítés a szabályokat betartókkal szemben, másik oldalról viszont – ma divatos kifejezéssel élve – zéró tolerancia a környezetszennyezőkkel szemben.

Teendőink

Azonnal fel kell állnia egy valódi, a fegyveres testületekéhez hasonló hatáskörrel rendelkező zöld kommandónak, amely akár a rendőrség erre a célra speciálisan

kiképzett szakembereiből is állhat, és amely az egyéb visszaállítandó intézmények (pl. mezőőri szolgálat) segítségével gyorsan, szakszerűen, az elkövetés helyszínén csap le a környezetet szennyezőkre vagy szennyezni készülőkre. Ezzel párhuzamosan a szabálysértési és a büntetési tételek szigorítására van szükség, a visszaeső vagy súlyos és visszafordíthatatlan környezetkárosodást okozó elkövetőkre letöltendő szabadságvesztést kell kiszabni. Csak így lehet megakadályozni azt az utóbbi években tendenciaszerűen megindult folyamatot, melynek következtében hazánk Európa hulladéklerakójává válhat.

A környezetvédelmi területen a korrupció megakadályozása érdekében szét kell választani az engedélyező és a felügyeleti jogkört. Az engedélyezés jelenlegi gyakorlatának és jogi hátterének átalakításával könnyítsük meg azok helyzetét, akik a jogszabályok és a környezet védelmét szolgáló szabályok maximális betartásával végzik tevékenységüket. A kis- és közepes vállalkozások egyébként sem könnyű helyzetét gyakran lehetetlenné teszik a kiemelkedően magas eljárási díjak, a túlzott dokumentációs igény, valamint az engedélyek 2-3 évente történő megújítási kényszere. Csökkenteni szükséges a gyakran hosszú hónapokig elhúzódó eljárások ügyintézési idejét és azok költségét is. Mindez azonban nem járhat együtt a ténylegesen a környezet védelmét szolgáló feltételek könnyítésével vagy az alóla való kibúvás elősegítésével.

Magánszemély környezetvédelmi bírságának egy részét lehetőség szerint válthassa ki a környezet megóvásáért, helyreállításáért végzett önkéntes munkával, jogi személy pedig a büntetés meghatározott részét környezetvédelmi beruházás megvalósítása címén igényelhesse vissza. A környezetvédelem akkor igazán eredményes, ha a problémákat a forrásuknál kezeljük. E célból váljon élő gyakorlattá a hatósági szerződés egyébként létező intézménye.

Meg kell védenünk magunkat az országunkba tömegesen beáramló silány minőségű áruktól, mégpedig a helyi termelők javára. A környezetet elsősorban az a termék kíméli meg, amit helyben állítanak elő, használnak fel, és hulladékká válása után itt is dolgoznak fel. A jelenlegi, profitszemléletű hulladékipar valójában nem a környezet védelmét, hanem a még inkább fokozódó hulladéktermelést szolgálja. Hulladékot az országba külföldről behozni csak 100%-os hasznosítás (és nem égetés vagy lerakás) esetén legyen lehetséges, amennyiben a hasznosító kapacitás a belföldön termelődő hulladékból nem elégíthető ki. A fogyasztóvédelem szigorításával is biztosítsunk előnyt a tartós, megbízható termékeknek! Szükség van a környezetvédelmi funkciót valójában el nem látó, túlbonyolított termékdíjas szabályozás teljes felülvizsgálatára, hogy valódi célját elérje, és ne csak egy újabb adónem legyen, amely a vállalkozásokat sújtja.

Magyarország legnagyobb természeti kincsei közé tartozik a jövő aranyaként is felfogható ivóvízkészlet, melynek megóvása érdekében az Unió különböző fórumain is mindent meg kell tenni. A jelenlegi jogi háttér és gyakorlat erre nem biztosít lehetőséget, hiszen a legszennyezőbb tevékenységekre is adható engedély a vízkészletek sérülékenysége szempontjából érzékeny területeken. A vízkészletek minőségi és mennyiségi megőrzése elsőrendű nemzeti feladatunk, hiszen

prognózisok szerint évtizedeken belül olyan ritka kincs lesz a tiszta ivóvíz, amely gazdaggá teszi azokat az országokat, melyek rendelkeznek ilyen készletekkel.

Megálljt kell parancsolnunk a tömegközlekedés módszeres tönkretételének. A leginkább környezetbarát közlekedési mód, a kötött pályás tömegközlekedés helyi és országos szintű fejlesztése stratégiai fontosságú. Jelenleg a személyszállítást egyre nagyobb részben személyautókkal, a teherszállítást pedig kamionokkal oldják meg. Ennek rendkívül nagy a környezeti terhelése és fosszilisenergiahordozó-igénye, és rejtett költségeket hárít át az államra. A megoldás a vasúti és a kötött pályás közösségi közlekedés fejlesztése és a kamionok áruforgalmának a vasútra terelése. Bizonyos esetekben legyen kötelező a tranzit teherforgalom vasúti lebonyolítása. Vissza kell adni a vasútnak azt a presztízst, amit az utóbbi évtizedekben szántszándékkal elvettek tőle. Véget kell vetni a menetrendek ésszerűtlen módosítgatásának, amelynek egyenes következménye az utasok eltántorítása és az ágazat tönkremenetele.

A környezet kímélése érdekében a hibrid és elektromos meghajtású gépkocsik elterjedését jelentős kedvezményekkel indokolt támogatni.

Néhány kilométernyi autópálya építésének – sok esetben pazarlóan nagy – költsége elegendő lenne a kerékpáros közlekedés infrastruktúrájának jelentős, minőségi ugrást eredményező fejlesztésére. Így ez csak szemléletváltás és politikai akarat kérdése. A kerékpársávok és -tárolók építése mellett biztosítani szükséges a kerékpárosok fokozott törvényi védelmét is.

Az élet minden területén meghozandó, nagy horderejű döntések környezeti hatásait előzetesen vizsgálni kell, és ennek figyelembevételével hozni meg a döntést. Téves és káros gyakorlat a környezetvédelem ágazati jellegű kezelése, elkülönítése, át kell térni az integrált szemléletmódra. Így elkerülhetőek lesznek az olyan csőlátásszerű döntések, mint a hulladékok égetéssel történő ártalmatlanítása során a levegő szennyezése, vagy a betétdíjas rendszer mindenáron történő erőltetése hulladékgazdálkodási szempontból anélkül, hogy annak egyéb környezeti elemekre gyakorolt hatását (légszennyezés, szennyvízkeletkezés) figyelembe vennénk. Minden területen az életciklus-megközelítés alkalmazását szorgalmazzuk, ami egy folyamatot a maga egészében szemlél, így a ténylegesen a környezet hasznát szolgáló döntéseket segíti elő.

Mindezek megvalósítását a Jobbik Magyarországért Mozgalom itthon és az uniós színtéren is kiemelt feladatának tekinti. A cél összefoglalva: egy hatékony, felesleges bürokráciától és terhektől mentes, ugyanakkor a szennyezőkkel szemben szigorú és következetes, nemzeti természeti kincseinket saját polgáraival és más országokkal szemben is harcosan védő, a környezetvédelem ügyét végre nem félvállról, hanem teljes mellszélességgel felvállaló politikai stratégia megalkotása és érvényesítése.